Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 50. Ἑξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50 — Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 98, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περιοδος Β'.—Τόμος 32ος | Ἐν Ἀθήναις, 23 Μαΐου 1925 | Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 25

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ DANRIT*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'.(Συνέχεια)

—Ἦταν τόσο ἀστεῖος, ἐξακολούθησε ὁ Πεπίνος, τόσο φοβισμένος, ὥστε τὸν λυπήθηκα καὶ τὸν πῆρα. Μὲ νοήματα μοῦδωσε νὰ καταλάβω ὅτι τοῦ εἶχαν πάρει καὶ τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του. Ἦταν ἔρημος στὸν κόσμο. Τὸν ἔλεγαν Μπάμπα, τοῦδγαλα χαρτιὰ γιὰ τὸ Βορδὼ κι' ἀνέλαβα τὴν ἐκπαίδευσή του. Πηγαίνει καὶ σχολεῖο. Ὁ συνταγματάρχης ἔδωσε διαταγὴ νὰ τοῦ δίνουν μερίδα ἀπ' τὸ συσσίτιο. Ὁ λοχαγὸς μοῦδωσε μιὰ στολὴ πεζοναύτη. Ἡ καντινιέρα τὴν ἔκοψε καὶ τὴν ἐφάρμοσε στὸ σῶμα του. Δὲν τοῦ λείπει πιὰ τίποτα. Μόνο ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ ξεσυνειθίσει τὴ γλώσσα του. Ξέρει πολλὲς γαλλικὲς λέξεις, μὰ οἱ φράσεις του εἶναι σὰν τηλεγραφήματα καὶ μιλεῖ πάντα τρίτο πρόσωπο.

—Δὲ λέω ἀλήθεια, Μπάμπα, πρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὸ Ἀραπάκι, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ μιλᾷς ὅπως ὅλος ὁ κόσμος;

—Μπάμπα μάθει μιλᾷ! ἀπάντησε ὁ μικρός.

Κι' ὅταν ὁ λοχίας ἔφυγε, κρατώντας πατρικὰ ἀπ' τὸ χέρι τὸ μικρό του, ὁ Γιώργος Καρδινιάκ ἔννοιωσε νὰ μεγαλώνῃ ἡ συμπάθειά του στὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἡ καλοσύνη του εἶχε φανερωθῆ μὲ τόσο πρωτότυπο τρόπο.

Ἄλλωστε σ' αὐτὸν χρωστοῦσε καὶ τὴν ἐκγύμναση τοῦ Μοχίλοφ, ποὺ μὲ τὸ μεγάλο του σῶμα εἶχε παρουσιάσει σπουδαῖες δυσκολίες στὶς ἀσκήσεις. Μὰ στὴ δουλειὰ αὐτὴ βοήθησε τὸν Πεπίνο κι' ὁ Καμπριστόλ, ὁ γείτονας τοῦ Μοχίλοφ στὰ κρεββάτια. Ἦταν ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τὰ δυτικὰ Πυρηναῖα, ἡλιοκαμένος, ἐξυπνος κι' ἀνοιχτόκαρδος. Ὅσο σιωπηλὸς ἦταν ὁ Μοχίλοφ, τόσο φλύαρος ἦταν ὁ Καμπιστρόλ· ὅσο βαρὺς ἦταν ἐκεῖνος, τόσο ὀξέλτος καὶ λιγερὸς ἦταν αὐτός. Τοῦ ἔδειξε πῶς νὰ καθαρίζει τὸπλο του, πῶς νὰ στιγυρίζει τὰ ρούχα του, νὰ γυαλίζει τὰ κουμπιά του. Τοῦκανε ἕνα σωρὸ μικρὲς εὐκολίες κι' ὁ Μοχίλοφ αἰσθανόταν γι' αὐτὸν μιὰ τρυφερὴ εὐγνωμοσύνη. Ἐξαφορμῆς αὐτοῦ τοῦ συνδέσμου, οἱ ἄλλοι στρατιῶτες εἶχαν δώσει στὸν Καμπιστρὸλ τὸ παρατσούκλι Φιλαράκος.

Ὕστερα ἀπὸ τέσσερις μῆνες ὑπηρεσίας, ὁ Ἰδὰν τελείωσε τὰ γυμνάσιά του κι' ἔγεινε ἡ ὀρδινάντσα τοῦ Γιώργου Καρδινιάκ. Εἶχαν πραγματοποιηθῆ μὲ μιᾶς ὅλα τὰ ὄνειρά του! Νὰ ὑπηρετήσῃ ἕναν Καρδινιάκ. Ὡσὰν στὶς φλέβες του νὰ ζοῦσε ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ παπποῦ του ποὺ τὸν εἶχε σώσει ὁ «Μικρὸς Ἐθελοντής» στὴ Βίλνα!

«Ὁ Μπάμπας χαιρετοῦσε στρατιωτικά...» (Σελ. 186, στ. γ'.)

Μὰ τότε ἔγινε κάτι παράξενο. Ὁ Γιώργος Καρδινιάκ, ἀντὶ γιὰ μιὰ ὀρδινάντσα, εἶχε δυό: γιατὶ ὁ Φιλαράκος δὲν ἀποφάσιζε νὰ χωριστῆ τὸ φίλο του κι' ὅλες τὶς διαθέσιμες ὧρες τὶς περνοῦσε μέσα στὴν κάμαρα τῶν ἀκολούθων καὶ τῶν ἱπποκόμων καί, γιὰ νὰ μὴ τὸν διώχνουν ἀπὸ κεῖ, βοηθοῦσε τὸ Μοχίλοφ στὸ βούρτσισμα, στὸ γυάλισμα καὶ στὸ συγύρισμα τῶν πραγμάτων τοῦ Καρδινιάκ.

Αὐτὸ τὸν καιρό, ὁ Γιώργος, νοιώθοντας πῶς λίγον καιρὸ θᾶμενε στὸ Χερβοῦργο, κοίταζε νὰ γνωρίσει τὴν πόλη καὶ νὰ πάρει μιὰν ἰδέα ἀπὸ τὴ ναυτικὴ ζωή, ποὺ γι' αὐτὴν ἦταν προωρισμένος ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά του.

Τὸ πρῶτο ποὺ τοῦκαμ' ἐντύπωση στὸ Χερβοῦργο, ἦταν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ναπολέοντος Α' ποὺ ἦταν στημένο μπρὸς στὸ λιμάνι, ἀντίκρυ στὴ θάλασσα, κι' ἔδειχνε τὶς ἀντικρυνὲς παραλίες τῆς Ἀγγλίας. Στὸ βάθρο του εἶναι χαραγμένα αὐτὰ τὰ λόγια: «Εἶχ' ἀποφασίσει νὰ κάμω ἐκεῖ-πέρα, ὅ,τι ἔκαμα καὶ στὴν Αἴγυπτο.»

Ἡ μεγάλη ἀπόφαση τοῦ νεωτέρου Καίσαρος δὲν εἶχε πραγματοποιηθῆ. Καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἔκανε τὸ Γιώργο νὰ μένει ὧρες ὁλόκληρες βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Ἀργότερα ζήτησε, μαζὶ μὲ τὸν Τσάνερ, ἀπ' τὸ Διοικητὴ τῶν ναυπηγείων τοῦ Χερβούργου, τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθοῦν τὶς δεξαμενὲς καὶ τὰ ἐργοστάσια ἐκεῖνα, ποὺ εἶναι βέβαια ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τῆς Γαλλίας. Κι' ἔμειναν ὧρες ὁλόκληρες θαυμάζοντας τὸ θόρυβο καὶ τὴν ἀεικινησία τῶν γιγάντιων μηχανημάτων καὶ τοὺς κολοσσοὺς ποὺ ἔμεναν ἀκίνητοι στὶς τεράστιες σκάρες γιὰ καθάρισμα ἢ διόρθωμα. Ἀκόμα εἶδαν ἄλλους θαλάσσιους κολοσσοὺς νὰ γεννιῶνται σιγὰ-σιγά, ἀπὸ ἄφθονα ὑλικά, μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἐργατῶν. Πόσο θαυμαστὴ ἦταν ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρώπινης τέχνης καὶ πόσα τεράστια ἡ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ νικήσει τὰ παντοδύναμα στοιχεῖα τῆς φύσης!

Μὰ ὁ θαυμασμός τους ἦταν ἀκόμα

μεγαλύτερος, ὅταν εἶδαν τὸν μοναδικὸ κυματοθραύστη τοῦ Χερβούργου. Φαντασθῆτε ἕνα τεῖχος μὲ μάκρος τέσσερα ὁλόκληρα χιλιόμετρα, μὲ τρία σωστὰ φρούρια στὴν ἐπιφάνειά του, χτισμένο ἀπὸ ἀνθρώπινα χέρια καὶ θεμελιωμένο στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας. Ὁ ναυτικὸς ποὺ τοὺς συνόδευε, ἕνας θαλασσόλυκος ποὺ εἶχε ἰδῆ τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια ποὺ εἶχε κάμει ὁ Ναπολέων Γ' μπρὸς στὴ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, πληροφόρησε τοὺς δυὸ φίλους μας ὅτι μέσα στὸ βυθὸ εἶναι χτισμένο ἕνα σωστὸ τεχτητὸ νησί, μὲ βάση διακόσια πάνω-κάτω μέτρα, καὶ πάνω σ' αὐτὸ στηρίζεται ὁ κυματοθραύστης.

—Τί θὰ στοίχισε αὐτὸ τὸ ἔργο! εἶπε ὁ Τσάνερ.

—Μὴν τὰ ρωτᾶτε! εἶπε ὁ θαλασσινός. Δυὸ φορὲς τὸ γκρέμισε ἡ θάλασσα. Ἑβδομήντα ἑκατομμύρια σωστὰ εἶναι ριγμένα ἐκεῖ μέσα στὴ θάλασσα!

Τελευταῖα πῆγαν νὰ ἰδοῦν τὴ Διεύθυνση Πυροβολικοῦ. Μέσα σὲ μιὰν ἀπέραντη σάλα, ἦταν τοποθετημένα πενήντα χιλιάδες ὅπλα κάθε εἴδους καὶ κάθε ἐποχῆς. Σπαθιά, τουφέκια, κανόνια, ξιφολόγχες. Ὁ Γιώργος κοίταξε περίεργα ἕνα κανόνι τοποθετημένο στὴν ἄκρη τῆς σάλας καὶ σκεπασμένο ἀπόνα παχὺ στρῶμα σκουργιᾶς.

—Γιὰ κοίταξε κανόνι μιὰ φορά! εἶπε ὁ Τσάνερ. Μὰ ἀπὸ ποῦ τὄφεραν σὲ τέτοιο χάλι;

—Τὄβγαλαν ἀπ' τὴ θάλασσα! ἀπάντησε ὁ ναυτικός.

—Πρέπει νἄμεινε ἐκεῖ-κάτω καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνια, εἶπε ὁ Γιώργος.

—Πολὺ λίγα λέτε, ἀπάντησε ὁ ναυτικός. Τὸ κανόνι αὐτὸ εἶναι ἀπ' τὸ στόλο ποὺ διοικοῦσε ὁ Τουρβίλ καὶ ποὺ τὸν κατάστρεψαν οἱ ἑνωμένοι στόλοι τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ὁλλανδίας στὴ ναυμαχία τῆς Λαούγκ.

—Μὰ ἡ ναυμαχία αὐτὴ ἔγινε στὰ 1692, ἂν θυμᾶμαι καλά, εἶπε ὁ Γιώργος. Ὥστε τὸ κανόνι αὐτὸ σκούριαζε μέσα στὸ νερὸ ἑκατὸν πενήντα χρόνια;

Περισσότερα. Ἑκατὸν ὀγδόντα ἑπτὰ ἀκριβῶς.

Σὲ μιὰν ἄλλη αἴθουσα, ὅπου οἱ δυὸ φίλοι μας θαύμασαν ἄπειρα ἔργα τέχνης, εἶδαν καὶ μιὰ μεγάλη γκρίζα πέτρινη πλάκα ποὺ δὲ θάδιναν καμμιὰ προσοχή, ἂν ὁ ὁδηγός τους δὲν τοὺς ἔλεγε:

—Ἡ ἐπιτάφια πλάκα τοῦ Ναπολέοντος στὴν Ἁγία Ἑλένη.

Ὁ Γιώργος ἀνατρίχιασε μεμιᾶς. Ἐκεῖ λοιπόν, πάνω στὴν ἀλάξευτη κι' ἀνώνυμη αὐτὴ πέτρα, εἶχε γονατίσει κι' εἶχε κλάψει ὁ παππούς του στὰ τελευταῖα του χρόνια, μιὰ μέρα πρὶν γίνει ἡ ἐκταφή. Δεκαεννιὰ ὁλάκερα χρόνια ἡ πέτρα αὐτὴ τῆς ἐξορίας βάραινε πάνω στὸν τάφο τοῦ νικημένου ἀετοῦ.

Ἕνα κρυφὸ δάκρυ κύλησε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ ἐγγόνου τοῦ «Μικροῦ Ἐθελοντῆ». Πόσες φορὲς δὲν τοὔχαν διηγηθῆ τὸ τελευταῖο προσκύνημα τοῦ παπποῦ του στὸ μακρινὸ ἐκεῖνο νησί, τὴν ἐπιστροφή του μέσα στὴν ἀρρώστια του, τὴν τελευταία χαρὰ ν' ἀκολουθήσει τὴν πομπὴ τῶν Λειψάνων στὸ Παρίσι, καὶ τέλος τὸν ὡραῖο θάνατό του τὴν ἴδια μέρα ποὺ εἶχαν φέρει τὰ λείψανα τοῦ Ἀρχηγοῦ του.

Ὡστόσο ἡ μέρα ποὺ ὁ Γιώργος θὰ ξεκινοῦσε γιὰ καινούργιες χῶρες καὶ καινούργιους οὐρανούς, δὲν ἔφτανε. Κι' ὁ φίλος μας ἄρχισε νὰ νευριάζει.

Μὰ ὅσο κι' ἂν ἄργοῦσε, δὲ μποροῦσε παρὰ νἀρθῆ. Κι' ἦρθε.

Τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1879, ἡ μητέρα του εἶχ' ἔρθει νὰ περάσει καμμιὰ βδομάδα μαζὶ μὲ τὸ γιό της. Τὴν ὑποδέχτηκε, ἀχτινοβολώντας ἀπὸ χαρά.

—Μητέρα, εἶπε, σ' ἕνα μῆνα φεύγουμε!

Τῆς ξέφυγε μιὰ κραυγή.

—Τόσο γρήγορα;

Τὴν ἀγκάλιασε, τὴν παρηγόρησε. Μὰ ἐκείνη εἶχε πάντα τὶς ἀμφιβολίες της. Ἦταν βέβαιος; Μήπως ἔπαιρνε τοὺς πόθους του γιὰ πραγματικότητα;

Ὄχι, αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ὁριστικό. Τοῦ τὄχε πῆ ὁ λοχαγός του. Ὁ 14ος λόχος θἄφευγε ὁλόκληρος, μὲ τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς ὑπαξιωματικοὺς καὶ τοὺς γυμνασμένους στρατιῶτες του. Ἦταν καλὴ τύχη, γιατὶ πιὸ συχνὰ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πεζοναυτικοῦ ἔφευγαν μόνοι τους κι' ἔβρισκαν στὶς ἀποικίες ἄλλους λόχους, μὲ στρατιῶτες ποὺ τοὺς ἦταν ἄγνωστοι.

—Καὶ ποῦ θὰ πᾶτε; ρώτησε ἡ μητέρα.

—Ἐκεῖ ποῦ ἀνειρευόμουν, στὴ Σενεγάλη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Μὲ τὸ «Σταμπούλ»

Στὶς 28 Ἰανουαρίου 1880, ὁ Γιώργος Καρδινιὰκ κι' ὁ λοχαγὸς Κασσάκ, κατέβηκαν ἀπ' τὸ τραῖνο, στὸ Βορδώ, γιὰ νὰ ἐπιβλέψουν τὴν ἐπιβίβαση τοῦ λόχου των στὸ «Σταμπούλ», τὸ μεγάλο ἀτμόπλοιο ποὔφευγε γιὰ τὴν Ἀφρική.

Ἡ ἐπιβίβαση γινόταν σιωπηλά, μὲ τάξη, σὰ μιὰ ἄσκηση. Εὐτυχῶς ἔφευγαν μόνο δυὸ λόχοι κι' οἱ τριακόσιοι πενήντα ἄνδρες τους χωροῦσαν εὐρύχωρα στὸ πλοῖο.

Ἡ τύχη δὲ θέλησε νὰ χωρίσει τοὺς φίλους. Ὁ δεύτερος λόχος ἦταν τοῦ Τσάνερ, ποὺ τὸν διοικοῦσε, ἕνας γέρος λοχαγός, ὁ Μπρεμόν, σκυθρωπὸς καὶ λιγόλογος.

—Ὁ κύριος Καρδινιάκ; φώναξ' ἕνας ἀρχικελευστής, ὅταν οἱ δυὸ λόχοι εἶχαν ἐπιβιβαστῆ στὸ πλοῖο.

—Ἐγὼ εἶμαι! εἶπε ὁ Γιώργος.

—Ὀκυβερνήτης σᾶς ζητεῖ στὴ γέφυρα.

Ὁ Καρδινιάκ, μὴ ξέροντας τί νὰ βάλει μὲ τὸ νοῦ του, ἀνέβηκε ἐλαφρὸς τὴ σκαλίτσα ποὺ βγάζει στὴ γέφυρα, ἀπ' ὅπου ὁ κυβερνήτης κι' ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας μποροῦν νὰ βλέπουν ὁλόκληρο τὸ πλοῖο κι' ὁλόκληρο τὸν ὁρίζοντα.

Ὁ πλοίαρχος Δοτὰ ἦταν ἕνας Κορσικανὸς μὲ ἐκφραστικὴ καὶ εἰλικρινῆ φυσιογνωμία, μὲ μάτια μαῦρα κι' ἔξυπνα, ποὺ τὰ σκίζαν πυκνὰ φρύδια. Ἔδωσε τὸ χέρι του στὸ Γιώργο:

—Εἶστε γιὸς τοῦ συνταγματάρχη Καρδινιάκ;

—Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε.

—Τότε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα λέει γιὰ σᾶς. Διαβάστε το.

Κι' ὁ Γιώργος διάβασε τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα:

«Μαθαίνω ἀπὸ Ὑπουργεῖο ὅτι γιὸς παλιοῦ μου φίλου συνταγματάρχη Καρδινιὰκ ἐπιβιβάζεται Σταμποὺλ 28 Ἰανουαρίου γιὰ Σενεγάλη. Παρακαλῶ περιποιηθῆτε τον σὰν ἐμένα τὸν ἴδιο.

Ναύαρχος *Δενεσσοὺ*»

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ...

Κρύο βαρύ, χειμώνας ὄξω,
παίζουν οἱ φωτιὲς στὰ τζάκια·
τώρα ποιὸς τὰ συλλογιέται
τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια!

Τὰ πουλάκια εἶναι στὰ δέντρα,
τὰ πουλάκια εἶναι στὰ δάση,
τὰ πουλάκια θὰ τὰ πάρει
ὁ βοριὰς ποὺ θὰ περάσει,

τὸ τρισκόταδο κ' ἡ μπόρα,
κ' ὁ βοριὰς ποὺ θὰ περάσει
καὶ τὸ χιόνι, ποὺ τὸ παίρνουν
στὶς αὔλες μὲ τὸ φαράσι...

Κι' ἂν ἡ νύχτα εἶναι μεγάλη,
κι' ἔρχεται γιομάτη τρόμους,
—κι' ἂν ὁ θάνατος, ἀπόψε,
φέρνει γύρα μέσ' στοὺς δρόμους,

κι' ἂν ἡ καγωνιὰ θερίζει,
κι' εἶναι δίχως ρουχαλάκια,
δὲ βαριέσαι — ποιὸς θυμᾶται
τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια...

Τὰ πουλάκια εἶναι στὰ δέντρα,
τὰ πουλάκια εἶναι στὰ δάση,
τὰ πουλάκια θὰ τὰ πάρει
ὁ βοριὰς ποὺ θὰ περάσει,

τὸ τρισκόταδο κ' ἡ μπόρα
κ' ὁ βοριὰς ποὺ θὰ περάσει
—καὶ τὸ χιόνι ποὺ τὸ παίρνουν
στὶς αὔλες μὲ τὸ φαράσι...

Στὰ παιδάκια εἶναι τὰ χάδια,
στὰ παιδάκια τὰ φιλάκια:
τώρα ποιὸς τὰ συλλογιέται
τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια...

...Κι' ὅταν ἔρθει πάλι βράδυ,
ποὺ ὅλοι πᾶνε νὰ πλαγιάσουν,
νὰ κλειστοῦν καὶ νὰ πλαγιάσουν,
μὴν τυχὸν καὶ ξεπαγιάσουν,

τὰ πουλάκια τώρα μόνα,
τὰ πουλάκια τώρα πέρα,
θὰ χαθοῦν, χωρὶς ἐλπίδα
νὰ βρεθοῦν τὴν ἄλλη μέρα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΞΑΔΕΡΦΟΣ

Μερικὲς ἑβδομάδες ποὺ πέρασα στὴν ἐξοχὴ τὸ περασμένο καλοκαίρι, ἔμενα σὲ κάποιο συγγενικό μου σπίτι. Ἐκεῖ γνώρισα γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ξάδερφο· ἕνα ροδαλὸ παιδάκι ὢς πέντε χρονῶν πάνω-κάτω, μὲ ἀνοιχτὰ γαλανὰ κι' ἀνήσυχα μάτια.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ σύντομη συστολή του, κατὰ τὶς πρῶτες στιγμὲς τῆς γνωριμιᾶς μας, ἐγίναμε φίλοι ἀχώριστοι καὶ τέτοιοι μείναμε ἴσαμε τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγα.

Στὸ σπίτι, στὸ περιβόλι, στὴ θάλασσα πάντα μαζί. Κι' ὅταν τὸ βράδυ, πεθαμένος ἀπ' τοὺς δρόμους καὶ τὸ κολύμπι, ξάπλωνα στὸ κρεββάτι μου, ἐρχόταν κι' ἔπεφτε πλάϊ μου, καμμιὰ φορὰ μάλιστα πήγαινε σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ γαργαλοῦσε στὰ πόδια. Μὰ σὲ λίγο, ὅπως εἴμαστε κουρασμένοι, μᾶς ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, ἕνας ὕπνος μονοκόμματος ὢς τὸ πρωί.

Μόνο σὰν ἤτανε νἀνέβω στὸ βουνό, ποὺ ἀπ' τὴν κορυφή του ἔβλεπα τὸν ἥλιο νὰ βουτάει ὁλόϊσα στὴ θάλασσα, ξεγελοῦσα τὸ μικρὸ ξάδερφο κι' ἔφευγα μόνος, γιατὶ τὰ ποδαράκια του δὲν ἀντέχανε τέτοιον ἀνήφορο. Κι' ὅταν μ' ἔβλεπε νὰ γυρνῶ, μοῦ φώναζε ἐνῷ ἔτρεχε νὰ μὲ προϋπαντήσῃ:

—Μοῦ ξέφυγες πάλι, καλά!

***

Τὶς πρῶτες ἡμέρες ποὺ ἐρχότανε μαζί μου, ὅταν πήγαινα γιὰ μπάνιο, δὲν ἤθελε νὰ κολυμπήσῃ· σιγὰ-σιγὰ ὅμως βλέποντας ἐμένα, ξεφοβήθηκε τόσο, ποὺ ἔπαιρνε καὶ «βουτιές».

—Κοίτα, ξάδερφε, μοῦ φώναζε, νὰ πάρω μιὰ βουτιά;

Ἔνωνε τὰ χέρια του καὶ μπλούμ! βουτοῦσε τὸ κεφάλι του στὴ θάλασσα, ποὺ στὴ στιγμὴ τὸ σήκωνε μὲ κλεισμένα τὰ μάτια κι' ἄρχιζε νὰ σφουγγίζῃ γρήγορα-γρήγορα τὸ πρόσωπό του.

Μὰ ὁ ξάδερφος εἶχε κι' ἕνα παράπονο· ἤθελε νἄχῃ κι' αὐτὸς ἕνα παντελονάκι τοῦ μπάνιου σὰν τὸ δικό μου.

—Τοῦ χρόνου ποὺ θὰ ξανάρθω, τοὔλεγα, θὰ σοῦ φέρω ἕνα.

—Καλά, μὰ τώρα;..

—Δὲν πειράζει, εἶσαι μικρὸς ἀκόμα.

Μὰ ποῦ νὰ πάρει ἀπὸ λόγια ὁ ξάδερφος! Κάθε βράδυ δὲν ἄφινε ἥσυχη τὴ μαμμά του, ποὺ στὸ τέλος βαρέθηκε καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε πὼς ὅταν πάλιωνε λίγο ἡ μπλὲ του φανέλλα, θὰ τοῦ τὴν ἔκανε παντελονάκι τοῦ μπάνιου.

***

Μιὰ μέρα πρωϊ-πρωί, πήγαμε μαζὶ στὸ περιβόλι. Ἤτανε μιὰ ὁλοκάθαρη καλοκαιρινὴ αὐγή, ποὺ τὰ πουλιὰ κελαδοῦσανε στὶς λεμονιὲς καὶ ποὺ τὰ σύκα, ραντισμένα ἀπ' τὴ νυχτερινὴ πάχνη, κρεμόνταν ὁλόδροσα ἀπ' τὸ μισχάρι, ἢ μισανοίγανε δείχνοντας ἕνα ὁλοκόκκινο περιεχόμενο.

Σκαρφαλώσαμε σὲ μιὰ συκιὰ καί, διαλέγοντας ὅπου βλέπαμε τὸ ὁμορφότερο σῦκο, τὸ κόβαμε προσεχτικὰ καὶ τὸ βάζαμε σ' ἕνα καλαθάκι, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ γεμίσωμε.

Γιὰ νὰ μὴν μπλέξῃ σὲ κανένα κουτσούρι καὶ σχίσῃ τὴν ποδιά του, ὁ ξάδερφας τὴν εἶχε βγάλει καὶ τὴν εἶχε κρεμάσει σὲ μιὰ λεμονιά· ἔτσι εἶχε ἀνέβει στὴ συκιὰ μὲ τὴ μπλὲ φανελλίτσα ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκε ἡ μαμμά του νὰ τοῦ τὴν κάνῃ παντελονάκι τοῦ μπάνιου ὅταν θὰ πάλιωνε.

—Νἄμπλεκα πουθενὰ καὶ νὰ τὴν ἔσχιζα, μοῦ λέει.

Κι' ἀρχινᾶμε κι' οἱ δυὸ τὰ γέλια.

Μὰ ἡ συκιὰ ἤτανε νέα, χωρὶς κανένα ξεράδι καὶ στὰ λεῖα, σταχτερὰ κλαδιά της, δὲν ἤτανε βολετὸ νὰ τοῦ γίνῃ τέτοιο χατήρι.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΡΗΤΑ

Ἐκεῖνος ποὺ θὰ χάσῃ τὴ ντροπή,
Μὲ τὴν ξετσιπωσιὰ θὰ συντροφεύῃ
Κι' οὔτε καμμιὰ θὰ κάνῃ προκοπή
Ἀκόμα καὶ σὰ σκύλος ἂν δουλεύει.

CHEF

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'. (Συνέχεια)

Ἡ Μαρίτσα πήγαινε συχνὰ νὰ βλέπῃ τὸν περιστεριώνα.

Ἐπιτέλους ἦρθε κι' ἡ μέρα ποὺ ὁ μπαμπᾶς ἔβγαλε τὸ δίχτυ. Στὴν ἀρχή, τὰ περιστέρια μαζεύτηκαν στὶς πορτίτσες. Στάθηκαν ἐκεῖ λίγο, ἔπειτα ἔβγαλαν τοὺς λαιμούς τους, ξεδίπλωσαν τὰ φτερά τους καὶ πέταξαν τόσο ψηλά, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Μαρίτσα τἄχασε ἀπ' τὰ μάτια της. Ὕστερα ὅμως κατέβηκαν, κι' ἄλλα στάθηκαν στὰ δέντρα, ἄλλα στὴ σκεπὴ τοῦ περιστεριώνα κι' ἄλλα στὴ ράχη τοῦ τοίχου. Καὶ σὲ λίγο, πρὸς μεγάλη χαρὰ τῆς Μαρίτσας, κατέβηκαν καὶ στὸ δρομάκο κι' ἄρχισαν νὰ τρῶνε τοὺς σπόρους ποὺ τοὺς εἶχαν σκορπίσει ἐκεῖ.

Ἔπειτα, — κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαῖο, — ξαναγύρισαν στὸν περιστεριώνα, ποὺ τὸν εἶχαν πιὰ συνειθίσει καὶ τὸν θεωροῦσαν δικό τους, σπίτι τους.

Ὅσο τὰ περιστέρια ἦταν ἔξω, ὁ μπαμπάς, ἀνεβασμένος στὴ σκάλα, τοὺς ἔβαλε φρέσκο ἄχυρο στὴ φωλιὰ καὶ πῆρε στὸ χέρι του κάτι.

— Κοίταξε δῶ, Μαρίτσα! εἶπε.

Καὶ τὸ κοριτσάκι εἶδε τότε ἕνα μικροῦτσικο ἄσπρο αὐγό.

— Τὸ περιστέρι ποὺ τὸ γέννησε, ἐξακολούθησε ὁ μπαμπάς, θὰ γεννήσῃ ἄλλο ἕνα, κι' ἔτσι σὲ λίγον καιρό, θἄχῃς ἀκόμα δυὸ περιστεράκια!

Καὶ μὲ μεγάλη προσοχή, ξανάβαλε τὸ αὐγουλάκι στὴ φωλιά.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Μαρίτσα πήγαινε καθεμέρα καὶ σκορποῦσε στὸ δρομάκο σπόρους γιὰ τὰ περιστεράκια της. Παρατήρησε ὅμως πὼς δὲν ἔβγαιναν πιὰ ταχτικά, μαζὶ καὶ τὰ δυό, ἀπ' τὸν περιστεριώνα. Ἀπόρησε γι' αὐτὸ καὶ ρώτησε τὴ μητέρα της.

— Εἶναι ποὺ ζεσταίνουν ταὐγουλάκια τους, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα. Κι' ὅταν βγαίνῃ τὸ ἕνα, κάθεται στὴ φωλιὰ τὸ ἄλλο.

Μιὰ μέρα, ἡ μικρὴ βρῆκε χάμω τσέφλια αὐγῶν. Ἀπ' αὐτὸ καταλαβε πὼς τὰ περιστεράκια θὰ εἶχαν βγεῖ. Κι' ἀλήθεια, τὰ μεγάλα περιστέρια ἔβγαιναν πιὰ ἔξω καὶ τὰ δυό, ἔπαιρναν σπόρους στὸ στόμα τους καὶ γυρίζοντας στὸν περιστεριώνα, ἐτάΐζαν τὰ μικρά τους, ποὺ δὲν φαινόνταν ὅμως ἀκόμα.

Μὰ ἕνα πρωί, — καὶ μποροῦτε πιὰ νὰ φαντασθῆτε μὲ πόση χαρά, — ἡ Μαρίτσα, στὶς πορτίτσες τοῦ περιστεριώνα, εἶδε δυὸ μικρὰ κεφαλάκια, κάτασπρα, μὲ ματάκια γυαλιστερά. Ἦταν τὰ παιδάκια τῶν περιστεριῶν της. Σὲ λίγο ἔμαθαν κι' αὐτὰ νὰ πετοῦν. Κι' ἡ Μαρίτσα πιὰ εἶχε δικά της τέσσερα ὡραῖα περιστέρια, ποὺ πετοῦσαν ψηλά, κατέβαιναν στὸ δρομάκο, ἔτρωγαν, ἔπιναν καὶ πάλι, χαρούμενα, εὐτυχισμένα, ξαναγύριζαν στὸν περιστεριώνα.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟΝΟΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ διάβασα ἕν' ἄρθρο τοῦ Ψυχάρη στὸ καινούργιο περιοδικὸ «Φιλολογικὰ Τετράδια» Καινούργιο ἄρθρο, τωρινό, σταλμένο ἀπ' τὸ Παρίσι. Γιατὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δημοτικισμοῦ, ἂν καὶ γέρος πιά, — θὰ πλησιάζει τὰ ὀγδόντα, — ἀκούραστος, νεανικότατος, ἡρωικός, ἐξακολουθεῖ ἀκόμα τοὺς ἀγώνες του γιὰ τὴ Γλῶσσα. Οὔτε ὁ χαμὸς δυὸ γιῶν, — δυὸ παλικαριῶν ποὺ σκοτώθηκαν γιὰ τὴ Γαλλία στὸν τελευταῖο πόλεμο, — δὲν τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὶς συνηθισμένες του ἀσχολίες. Ἀπεναντίας, σ' αὐτὲς μόνο βρῆκε παρηγοριά. Διδάσκει πάντα Νεοελληνικὰ στὴν Ἀνώτερη Σχολὴ τῶν Ἀνατολικῶν Γλωσσῶν καὶ κάνει Γάλλους κι' ἄλλους ξένους μαθητές του νἀγαποῦν τὴ Νέα Ἑλλάδα, τὴ γλῶσσα της καὶ τὴ λογοτεχνία της. Γράφει ἐκεῖ σ' ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, βγάζει βιβλία γαλλικά, — ὅπως τὸ τελευταῖο του γιὰ τὸν Ἐρνέστο Ρενάν, τὸν ἔνδοξο πεθερό του. Συζητεῖ ἐδῶ μ' ἀντίπαλους κι' ὁμοϊδεάτες, ἀπαντᾷ στὶς διάφορες ἀντιλογίες, διορθώνει τὰ στραβὰ καὶ μᾶς μαθαίνει ὅλους πῶς νὰ γράφουμε καλύτερα, ἐπιστημονικότερα, αὐτὴ τὴ γλῶσσα ποὺ καθένας μας τὴ γράφει... ὅπως θέλει.

Γιατὶ αὐτό, δυστυχῶς, εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ Ψυχάρης δὲν ἔχει ἀγώνα μόνο μὲ τοὺς καθαρευουσιάνους. Αὐτοὺς μάλιστα, μποροῦμε νὰ ποῦμε, τοὺς ἀπαράτησε πιὰ σὰ νικημένους. Ἔχει ἀγώνα μὲ τοὺς ἴδιους τοὺς ὁπαδούς του, τοὺς Δημοτικιστές, ποὺ, ἐκτὸς ἀπὸ λιγοστούς, οἱ ἄλλοι κάνουν τοῦ κεφαλιοῦ τους. Κι' ἐνῷ *κατ' ἀρχὴν* εἶναι σύμφωνοι καὶ παραδέχουνται τὸ σύστημα, στὴν ἐφαρμογή, στὶς λεπτομέρειες, καθένας *ἔχει τὸν τρόπο του, τὴ γραμματική* του, τὴν ὀρθογραφία του. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα: Ἄλλη εἶναι ἡ ὀρθογραφία ποὺ μεταχειρίζεται καὶ διδάσκει ὁ Ψυχάρης· κι' ἄλλη εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔκαμε νὰ εἰσαχθῆ στὰ Σχολεῖα ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος». Κι' ὅμως Δημοτικιστὲς εἶναι κι' ὁ Δελμούζος κι' ὁ Τριανταφυλλίδης κι' ὁ Γληνός. Μόνο ποὺ δὲ θέλουν νὰ εἶναι καὶ ψυχαριστές. Ἢ νὰ πῶ καλύτερα, εἶναι κι' αὐτοί, μὰ δὲ θέλουν νὰ λέγονται. Γιατὶ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ παραδεχουνται πὼς πιὸ σωστό, πιὸ λογικό, πιὸ ἐπιστημονικὸ εἶναι τὸ ὀρθογραφικὸ σύστημα τοῦ Ψυχάρη. Κι' ἴσα-ἴσα, στὸ ἄρθρο ποὺ διάβασα σήμερα, μ' αὐτοὺς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς τὰ ἔχει ὁ ἀρχηγός. Δείχνει πόσο σφάλλουν νὰ μὴν τὸν ἀκοῦνε καὶ πὼς μιὰ μέρα, θέλοντας καὶ μή, θὰ τὸν ἀκούσουν.

Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ πιστεύω πὼς ὁ Ψυχάρης ἔχει ὅλο τὸ δίκιο. Ἀφοῦ παραδεχτήκαμε νέα γλῶσσα, δημοτική, ἔπρεπε νὰ τὴ γράφουμε ὁλάκερη, ὅπως εἶναι. Ἀπ' αὐτὴ τὴ μισὴ ποὺ μεταχειριζόμαστε, — κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀκόμα, πότε ἀπὸ κακὴ συνήθεια, πότε ἀπὸ ἔλλειψη θάρρους, πότε ἀπὸ βαργεστησιά, — προτιμότερη θἆταν μιὰ ἁπλὴ καθαρεύουσα. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἂς τἀφήσουμε. Δὲν εἶναι ἀκόμα γιὰ τὰ δόντια μας. Ἂς ἰδοῦμε μόνο πῶς γράφει σήμερα τὴ γλῶσσα ὁ Ψυχάρης. Καὶ νὰ λίγες γραμμὲς ἀπ' τὸ τελευταῖο του ἄρθρο:

«Καμιὰ δεκαριὰ χρόνια μᾶς χρειάζουνται για τη νίκη μας την τελειωτική, για την απολύτρωση τοῦ Ἔθνους, για το μεγαλείο του το μελλούμενο, για να γίνουνε σωστοὶ ἄντρες τα παιδιά μας. Το δυστύχημα είναι που ἐρχούνται κάθε τόσο και μὰς ζαλίζουνε, μὰς κόβουνε την ανάσα με κάτι ἐπιχειρήματα παντάπασι ξένα στην καθαφτὸ υπόθεση, αδιάφορα προς την ουσία της, — μ' επιχειρήματα κουτὰ και τιποτένια.»

Βλέπετε τί διαφορά; Ὄχι στὸ ὄφος, — γιατὶ κάθε συγγραφέας ἔχει τὸ ὄφος του, — ἀλλὰ στὴ γραφή, στὴν ὀρθογραφία. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ Ψυχάρης δὲν παραδέχεται δίφθογγους κι' ὅπου εἶναι *αυ, ευ*, γράφει *φ* ἢ *β* κατὰ τὴν προφορά: *καθαφτό, σταβρός, ἐφτυχία, Εβρώπη*. Καὶ τὸ ἐξηγεῖ αὐτό. Οἱ ἀρχαῖοι, λέει, ὅταν εἶχαν δίφθογγους, ἦταν δίφθογγοι, δηλαδὴ δυὸ φθόγγοι, *δυὸ φωνήεντα*. Ὅταν ὅμως σήμερα λέμε *ἔΦτυχία*, ποὺ εἶναι τὰ δυὸ φωνήεντα; Εἶναι μόνο ἕνα φωνήεντο, τὸ Ε, κι' ἕνα σύμφωνο, τὸ Φ. Κι' ἔτσι, ὅπως τὸ λέμε, πρέπει καὶ νὰ τὸ γράφουμε. Γι' αὐτό, στὴ νέα μας γλῶσσα, καὶ τύπος *βασιλΕΥς* δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη. Οἱ ἀρχαῖοι ποὺ τὄγραφαν *ἔτσι, τὸ πρόφερεν ἀλλοιῶς (βασιλέυς, βασιλέους*, κάτι τέτοιο.) Ἐμεῖς ὅμως, στὴν καθαρεύουσα, γράφουμε *βασιλΕΥς* καὶ προσφέρουμε *βασιλΕΦς*. Ἀλλὰ ΦΣ στὴν ἀρχαία δὲ μποροῦσε νὰ σταθῆ. Γινόταν ἀμέσως Ψ (π: χ: ὁ μέλλοντας τοῦ *γράφω*, γράΦ-Σω = *γράΨω*.) Γ' αὐτὸ πολλοὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ τὸ ἀστεῖο αὐτό, τὸ ἀνύπαρχτο ΒασιλΕΦΣ τῆς καθαρεύουσας τὸ προφέρουν *βασιλέψ*, (τἀκουσα πολλὲς φορὲς μὲ ταὐτιά μου) Ἡ Δημοτικὴ ὅμως λέει *βασιλέας* ἢ *βασιλιάς*. Δίφθογγους *ευ* καὶ *αυ* δὲν ἔχει, τελείωσε. Κι' ὅλα, λέει ὁ Ψυχάρης, πρέπει νὰ τὰ γράφουμε σωστὰ ὅπως προφέρουνται σήμερα: *ἀφτός, σταβρός, ἐφκή, Ἔβα*. Τὸ καταλάβατε, παιδιά μου, αὐτό; Γιὰ σκεφθῆτε λιγάκι καὶ μόνοι σας, νὰ ἰδῆτε πόσο εἶναι ἀληθινό, σωστό, λογικό, ἐπιστημονικό. Μπορεῖ λοιπὸν μιὰ μέρα νὰ μὴν ἐπικρατήση; Σὲ δέκα χρόνια λέει ὁ Ψυχάρης. Μὰ καὶ σὲ λιγότερα!

Καθὼς βλέπετε στὸ κείμενό του, ὁ Ψυχάρης ἔγει καταργήσει ἀκόμα τὰ πνεύματα καὶ τοὺς τόνους. Τὰ μονοσύλλαβα ὅλα τἀφινει ἄτονα. Σὲ μερικὰ μόνο βάζει μιὰ βαρεῖα, ὅταν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ πάρει γιὰ ἐγκλιτικὰ καὶ νὰ παρεξηγήση: *(χρόνια μὰς χρειάζονται*, βαρεῖα στὸ *μὰς* γιὰ νὰ μὴ διαβαστῆ *χρόνια μας* ποὺ εἶναι ἄλλο· *ἀπολύτρωση τοῦ Ἔθνους*, βαρεῖα στὸ *τοῦ* γιὰ νὰ μὴ διαβασθῆ ἀπολύτρωσή του κτλ.) Γιὰ τὰ πολυσύλλαβα πάλι δὲν παραδέχεται παρὰ μιὰ ὀξεῖα στὴν τονιζόμενη συλλαβὴ *(καμιά, χρόνια, μεγαλείο.)* Κι' οὔτε περισπωμένη πουθενά, οὔτε δασεῖα, οὔτε ψιλή, οὔτε τίποτα. Σᾶς φαίνεται παράξενο; Ἀλλὰ γιατί;

Τόνους καὶ πνεύματα, καθὼς ξέρετε, οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχαν. Αὐτὰ τὰ σημάδια τὰ ἐπινόησαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ Γραμματικοί, ὅταν ἄρχισε πιὰ νἀλλάζη, νὰ χάνεται, ἡ ἀρχαία προφορὰ κι' ἤθελαν αὐτοὶ νὰ τὴ διατηρήσουν. Ἔβαζαν λοιπὸν δασεῖα στὸ *ἅρπα* γιὰ νὰ προφέρεται *χάρπα*· ἔβαζαν ψιλὴ στὸ *ἄδικος*, γιὰ νὰ μὴν προφέρεται *χάδικος*· ἔβαζαν περισπωμένη στὸ *νῆμα*, γιὰ νὰ ξέρη κανεὶς πὼς τὸ τελικὸ ἄλφα *εἶναι* βραχὺ (μακρὸν πρὸ βραχέος) καὶ νὰ μὴν προφέρη *νήμαα* καὶ καθεξῆς. Ἀλλὰ σήμερα; Προφέρουμε κανένα *χάρπα*; ἢ εἶναι φόβος νὰ ποῦμε *χάδικος*; Πάει πιά! Μ' ὅλους τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἡ προφορὰ ἄλλαξε. Οὔτε ψιλὰ καὶ δασέα ἔχουμε σήμερα στὴ γλῶσσα μας, οὔτε μακρὰ καὶ βραχέα. (*) Τί χρειάζονται λοιπὸν οἱ ψιλές, οἱ δασεῖες κι' οἱ περισπωμένες; Γιὰ νὰ δυσκολεύουν τὴν ὀρθογραφία μας καὶ τὴν τυπογραφία; Ἢ γιὰ νἀσχημίζουν μὲ τόσα περιττὰ στίγματα τὰ κείμενά μας;..

Γι' αὐτὸ λοιπὸν σᾶς λέω πὼς μιὰ μέρα θὰ καταλάβουν ὅλοι πὼς ὁ Ψυχάρης ἔχει δίκιο κι' ὅλ' αὐτὰ θὰ καταργηθοῦν. Ἴσως μάλιστα δὲ θὰ μείνη παρὰ μόνο μιὰ ὀξεῖα, γιὰ νὰ μπαίνη πρὸς διάκριση στὶς λέξεις ποὺ ἀλλάζουν σημασία μὲ τὸν τονισμὸ *(πίκρα-πικρά.)* Καὶ τίποτ' ἄλλο. Σὲ δέκα χρόνια. Ὅσα χρειάζονται «γιὰ νὰ γίνουν σωστοὶ ἄντρες τὰ παιδιά μας» καὶ νὰ πετάξουν αὐτὰ τὰ περιττά, ποὺ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὸ θάρρος νὰ τὸ κάνουμε...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

(*) Τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχέα οἱ Ἀλεξανδρινοὶ ἤθελαν νὰ ξεχωρίζωντοι προσπάντων γιὰ τὴ μετρικὴ τῆς ἀρχαίας ποίησης καὶ τῆς νέας ποὺ ἔκανεν κατὰ μίμηση. Ἀλλὰ σήμερα κι' ἡ στιχουργία μας ἄλλαξε· δὲν ἔχει πιὰ μακρὰ καὶ βραχέα· παρὰ μόνο τονισμένα κι' ἄτονα.—Φ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

ΙΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Καν COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ' (Συνέχεια)

Μὰ κι' ὁ Γεροθωμὰς ἔλεγε:

«— Τί πειράζει ἂν κοιτάζη στὸν καθρέφτη ἡ Μαρίκα μου; Ἔτσι ὁμορφο μουτράκι ποὺ ἔχει, ἂς τὸ βλέπη κι' ἂς τὸ καμαρώνει, ὅπως τὸ καμαρώνουμε καὶ μεῖς. Φτάνει ποὺ εἶναι νοικοκυρὰ καὶ κάνει τόσο καλὰ τὶς δουλειές της. Ἡ δουλειὰ δουλειὰ καὶ τὸ καμάρι καμάρι!»

Ἡ κυρὰ-Παύλαινα ὅμως, ἡ παράξενη, εἶχε ἄλλη ἰδέα. Κι' ὅταν, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, εἶδε τὸ Γεροθωμὰ καὶ τὴ Μαρίκα ποὺ πῆγαν πρωὶ πρωὶ νὰ βροῦν λεωφορεῖο γιὰ τὸ χωριὸ τῆς Πετρούλας, κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ μουρμούρισε μὲ δυσαρέσκεια.

Γιατὶ δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου νὰ βλέπη τὴ Μαρίκα μὲ τὸ καινούργιο φόρεμα, ποὺ ἀλήθεια τῆς πήγαινε ὡραιότατα, νὰ καμαρώνη σὰν κυρία. Τὰ πολλὰ λούσα, ἔλεγε, δὲν ταιριάζουν στὰ παιδιά. Καὶ σ' αὐτὸ δὲν εἶχε ἄδικο ἡ κυρὰ-Παύλαινα. Τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ φοροῦν πλούσια καὶ φορτωμένα ρούχα. Ναί, ἀλλὰ τί λούσα εἶχε ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα. Μόνο ποὺ φοροῦσε, γιὰ πρώτη της φορά, ἕνα φουστανάκι ὑποφερτό, ἀνθρωπινό. Αὐτὸ ἦταν ὅλο!

Φυσικά, ὁ Γεροθωμὰς καμάρωνε τὴ Μαρίκα του καὶ δὲν ἐχόρταινε νὰ τὴν κοιτάζη. Αὐτὸς ὁ καϊμένος δὲν εἶχε ἀλλάξει φορεσιά, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δὲν εἶχε ἄλλη ἀπὸ κείνη ποὺ φοροῦσε. Ἀλλὰ οὔτε αὐτὸν τὸν ἔννοιαζε ποὺ δὲν εἶχε «ἔνδυμα γάμου», οὔτε τὴ Μαρίκα, ποὺ ὅλο *της τὸ νοῦ* τὸν εἶχε στὸ «καινούργιο».

Στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν, γύριζε τὸ κεφάλι της καὶ προσπαθοῦσε νὰ βλέπη καὶ νὰ θαυμάζη τὸν ἑαυτό της στὶς βιτρίνες τῶν ἐμπορικῶν. Κι' ἡ χαρά της ἦταν μεγάλη ὅταν κάπου-κάπου, σὲ κανένα μαγαζί, ἀπαντοῦσε καὶ κανένα καθρέφτη ἀληθινό

Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ σταθμὸ τῶν λεωφορείων καὶ μπῆκαν σ' ἐκεῖνο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ χωριὸ τῆς Πετρούλας. Ἡ Μαρίκα κάθησε σὲ μιὰν ἄκρη καὶ προσπάθησε πάλι νὰ καθρεφτιοθῆ σὲ κανένα τζάμι τοῦ λεωφορείου. Δὲν τὸ κατάφερε ὅμως, γιατὶ τὰ τζάμια ἐκεῖνα, θολὰ ἀπ' τὴν πρωινὴ ὑγρασία δὲν καθρέφτιζαν τίποτα. Κι' ἡ μικρὴ ἔκλεινε τότε τὰ μάτια της κι' ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία τὸν ἑαυτό της, ποὺ τὸν ἤξερε δὰ *ἀπέξω*, ὕστερ' ἀπὸ τόσες φορὲς ποὺ τὸν εἶχε ἰδεῖ σὲ βιτρίνες καὶ σὲ καθρέφτες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.
Μιὰ ἀλλαγὴ

Τὸ λεωφορεῖο στάθηκε στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ κι' ὁ Γεροθωμὰς κι' ἡ Μαρίκα ξεκίνησαν πεζῆ γιὰ τὸ χτῆμα τῆς Πετρούλας. Στὸ δρόμο, τοὺς χαιρετοῦσαν κατὰ τὴ συνήθεια οἱ χωρικοί κι' αὐτοὶ τοὺς ἀντιχαιρετοῦσαν, ἂν καὶ χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζουν. Πολλοί, βλέποντας τὴ Μαρίκα, ἔλεγαν: «Τί ὄμορφο κοριτσάκι! νὰ τοῦ ζήση τοῦ καϊμένου τοῦ γέρου!» Κι' ἡ Μαρίκα ποὺ τἄκουγε, κοκκίνιζε ἀπ' τὴ χαρά της σὰν παπαρούνα. Δυὸ τρεῖς εἶπαν· «Ὁ γέρος ὅμως ἔχει χάλι, Ποῦ νὰ τὸ πέτυχε αὐτὸ τὄμορφο καριτσάκι; Βέβαια δὲ θἆναι δικό του! Κι' ἡ Μαρίκα, ποὺ τἄκουγε κι' αὐτὰ κοκκίνιζε ἀπὸ ντροπὴ καὶ θυμό. Γιατὶ τῆς κακοφαινόταν καὶ πικραινόταν ποὺ περίπαιζαν ἔτσι τὸν πατέρα της, τὸν ἀγαπημένο της μπάρμπα-Γεροθωμά.

Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν μπροστά... (Σελ. 197, στ. γ')

Ὡστόσο, — δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς, — ἀπομακρυνόταν λίγο-λίγο ἀπὸ κοντά *του κι' ἔκανε τάχα πῶς ἤθελε νὰ κόβη* ἀγριολούλουδα ἀπὸ τοὺς φράχτες τῶν κήπων ποὺ περνοῦσαν. Μὰ ἢ δὲν ἔκοβε καθόλου ἢ, ἂν ἔκοβε καὶ κανένα, τὸ πετοῦσε χάμω. Τί θὰ πῆ λοιπὸν αὐτό; Πῶς τἀγριολούλουδα ἦταν μιὰ πρόφαση γιὰ νὰ μὴν περπατῆ πολὺ στὸ πλάϊ τοῦ Γεροθωμά...

Ὅταν ὅμως ἔφτασαν στὸ σπίτι τῆς Πετρούλας, ἡ Μαρίκα τοῦδωσε τὸ χέρι της καὶ μπῆκαν μαζί. Δὲ φοβόταν, βλέπετε, μὴν περίπαιζαν κι' ἐκεῖ τὸν πατέρα της, γιατὶ ὅλοι ἦταν γνώριμοι καὶ φίλοι. Κι' ἀλήθεια, κανένας δὲν εἶπε τίποτα γιὰ τὰ χάλια τοῦ γέρου...

Ἀφοῦ ἔγεινε ὁ γάμος στὴν ἐκκλησία, ὁ γαμπρός, ἡ νύφη κι' ὅλοι μαζὶ οἱ καλεσμένοι, μὲ τὴ μουσικὴ μπροστά, ξεκίνησαν νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Ἡ *συνοδεία πέ ασε* κι' ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ. Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν μπροστά, χόρευαν, πηδοῦσαν, ἔκαναν τούμπες κι' ἡ χαρά τους ἦταν μεγάλη, γιατὶ εἶχαν καιρὸ νὰ ἰδοῦν γάμο στὸ χωριό. Ἄλλα παιδιά, πιὸ φρόνιμα, στεκόνταν κι' ἔβλεπαν τὴν πομπὴ ποὺ περνοῦσε, χωρὶς νὰ κάνουν τόσες τρέλες. Μὰ κι' αὐτά, καθὼς εἶδαν τὸ Γεροθωμὰ μὲ τὸ πρασινισμένο του ἐπανωφόρι καὶ τὴν κασκετάρα του, ἔβαλαν τὰ γέλια κι' ἄρχισαν νὰ τὸν περιπαίζουν. Δὲν ἤξεραν, βλέπετε, πὼς ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος γέρος ἦταν ὁ κατασκευαστὴς τῶν χάρτινων μύλων, ποὺ ἔπαιζαν μ' αὐτοὺς καὶ διασκέδαζαν τόσο καλά. Ἀλλοιώτικα, στοχάζομαι, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, θὰ τὸν σεβόνταν...

Ὅσο γιὰ τὸν ἴδιο τὸ Γεροθωμά, αὐτὸς εἴδηση δὲν πῆρε πὼς τὸν γελοῦσαν καὶ τὸν περίπαιζαν. Ἡ Μαρίκα ὅμως ποὺ καμάρωνε ἀκόμα περισσότερο, γιατὶ στηριζόταν τώρα στὸ μπράτσο τοῦ ἐξαδέλφου τῆς νύφης, καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια καὶ τὰ γέλια τῶν παιδιῶν, ἔγινε πάλι ἄνω-κάτω, κατακοκκίνισε κι' ἔγύρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴ βλέπη καὶ νὰ μὴν ἀκούη τὰ πειράγματα ἐκεῖνα.

— Τί ἔχεις, Μαρίκα; τὴ ρώτησε ὁ καβαλλιέρος της. Σοῦ συμβαίνει τίποτα;

— Τίποτα! τοῦ ἀποκρίθηκε καταταραγμένη.

Καὶ τὸν τράβηξε γιὰ νὰ πομακρυνθοῦν ὅσο μποροῦσαν ἀπὸ τὸ Γεροθωμὰ καὶ τὰ χάλια του.

Στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, τὸ τραπέζι τοῦ γάμου δὲν ἦταν ἕτοιμο κι' ὡς νὰ ἑτοιμασθῆ, ἀποφάσισαν νὰ περάσουν τὴν ὥρα μὲ χορό. Ξαναγύρισαν λοιπὸν ὅλοι στὴ πλατεῖα, ποὺ δὲν ἦταν μακριά, κι' οἱ νέοι μὲ τὰ κορίτσια ἄρχισαν νὰ χορεύουν, ἐνῷ οἱ ἡλικιωμένοι κάθησαν κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο καὶ τοὺς ἔβλεπαν.

Πολὺν καιρὸ εἶχε νὰ χορέψη ἡ Μαρίκα. Ἀλλὰ καὶ τότε ποὺ χόρευε μὲ τοὺς σχοινοβάτες, δὲν τὸ ἔκανε γιὰ διασκέδαση παρ' ἀπὸ ἀνάγκη. Μόνο σήμερα διασκέδαζε ἀληθινά. Καὶ χόρευε μὲ τέτοια ἐλαφρότητα, εὐκινησία καὶ χάρη, ποὺ κανένα κορίτσι δὲν παράβγαινε μαζί της καὶ κανένας νέος δὲν μποροῦσε νὰ τὴ φτάση.

Ὁ Γεροθωμάς, καθισμένος κι' αὐτὸς στὴ ρίζα τοῦ δέντρου, καμάρωνε τὴν κόρη του καὶ συλλογιζόταν: «Νὰ τὸ χαρῶ τὸ πουλάκι μου! Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη στὸν κόσμο κορίτσι πιὸ ὄμορφο καὶ πιὸ χαριτωμένο ἀπ' τὴ Μαρίκα μου!»

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΘΥΜΙΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 30]

Ἄγθη παλιά καὶ πατημένα
μὲς σὲ βιβλία ἀγαπημένα,
δίχως καμιὰ πιὰ εὐδιά,

Χρόνια παλιά, ὡραῖα μοῦ θυμίσαν
κι' ἐλπίδες τολμηρὲς γυρίσαν,
ποὺ μοῦ ἀνάψαν πάλι τὴν καρδιά!

(Ἀπὸ «Τὰ χαρτιά μου») *Αἴας*

ΒΡΑΔΥ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 44]

Τὸ χειμώνα, στὸ τέλος μιᾶς σκοτεινῆς καὶ κρύας μέρας, λαχταρῶ τὴ στιγμὴ ποὺ, ὅφοῦ κλείσουν τὰ παράθυρα. θὰ φέρουν τὴ λάμπα στὴν τραπεζαρία. Θὰ τὴν τοποθετήσουν τότε στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ κι' ἔτσι τὸ γλυκὸ της φῶς θὰ σκορπιστῆ παντοῦ καὶ θὰ διώξῃ τοὺς ἥσκιους κι' ἀπ' τὶς πιὸ ἀπόμακρες γωνιές. Καὶ λίγο-λίγο καθένας θὰ πάρῃ τὴ συνηθισμένη του θέση γύρω ἀπ' τὸ ἑνωμασμένο τραπέζι ἢ κοντὰ στὴ φωτιά, περιμένοντας τὴν ὥρα τοῦ φαγιοῦ. Κάποτε ὁ μπαμπᾶς ἀργεῖ νάρθῃ κι' ἡ ἀδειανή του θέση ρίχνει μιὰ κρυάδα στὴ γλυκειὰ οἰκογενειακὴ συγκέντρωση. Μὰ στὸ τέλος θάρθει κι' ἐκεῖνος καὶ τότε, ἀφοῦ πιὰ φύγῃ κι' αὐτὸ τὸ βάρος ἀπὸ πάνω μας, θ'ἀφοσιωθῆ καθένας στὴν ἀγαπημένη του ἀσχολία.

Ἡ μαμμὰ θὰ καθήσῃ ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα της, πλέκοντας καὶ διαβάζοντας ἀπολαυστικὰ τὸ βιβλίο ποὺ κρατεῖ στὰ γόνατά της. Ὁ μπαμπᾶς θὰ ξεδιπλώσῃ τὴν ἐφημερίδα του ἢ θὰνοίξῃ τὸ ἐπιστημονικό του βιβλίο καὶ ἀφοῦ στεροφσῃ καλὰ τὰ γράμματά του, θὰ βυθιστῆ στὴν ἀνάγνωση. Ἡ ἀδερφή μου θὰ πάρῃ τὸν ἀγαπημένο της συγγραφέα ἢ θὰ γεμίσῃ λίγες σελίδες ἀπ' τὸ ἡμερολόγιό της μὲ τὶς ἐντυπώσεις τῆς μέρας. Κι' ἐγὼ θὰ καθήσω στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ καὶ μὲς στὴ γαλήνη καὶ τὴν ἀπαλοσύνη τῆς στιγμῆς. θὰ προσπαθήσω νὰ αἰσθανθῶ βαθιὰ τὴν δημορφάδα τῆς Ὁμηρικῆς τέχνης, ἀφίνοντας ἐλεύθερη τὴ φαντασία μου νὰ πλανηθῆ στοὺς παρισμυθένιους κόσμους ποὺ ὁ πατέρας τῆς ποίησης μᾶς ἀνοίγει. .

Ἡ σύμπα κοίει ἀδινέκοπα, χαρίζοντας στὸ δωμάτιο μιὰ ἡδονικὰ θερμόνητα. Ἡ γατοῦλα μας, ἡ Φούρια, ξαπλωμένη σὲ μιὰ καρέκλα, στὸ πλάϊ τῆς φωτιᾶς, μισοκοιμᾶται καὶ ἀνειρεύεται ρονρονίζοντας μακαριότατα. Κανένας δὲ μιλεῖ. . Δὲν ἀκοῦς παρὰ τὸ χαρωπὸ τρίξιμο τῆς φωτιᾶς καὶ τὸ ἔντονο τικ-τάκ τοῦ ρολογιοῦ ποὺ κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴ στιγμή, θαρρεῖς, ζητάει νὰ μᾶς θυμίσῃ τὴ γοργὴ διάβα τοῦ χρόνου... Μὰ ἀκοῦεται ἀκόμα φορὲς-φορὲς καὶ τὸ ἀνάλαφρο θρόϊσμα ποὺ κάνουν τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου σὰν γυρνοῦνε, κι' αὐτὸ μᾶς κάνει νὰ σηκώνουμε τὰ μάτια ἀπ' τὴ δουλειά μας καί, στὸ γοργὸ συναπάντημα τῶν βλεμμάτων μας, χαμογελάει ὁ ἕνας στὰν ἄλλον μ'ἐμπιστοσύνη καὶ ἄφραση στοργή..

"Α! τί γλυκὲς κι' εὐδαίμονες εἶν' αὐτὲς οἱ στιγμές! Μέσ' στὸ ζεστὸ καὶ φιλόξενο ἄσυλο, κάτω ἀπ' τὸ εἰρηνικὸ τῆς λάμπας φῶς, τί καλὰ καὶ σίγουρα νοιώθεις τὸν ἑαυτό σου! Βλέπεις γύρω σου τ'ἀγαπημένα σου πρόσωπα κι' ἡ καρδιά σου ἀνοίγεται ἀπ' ἀγαλλίαση, πλημμυράει ἀπὸ ἀγάπη πιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἀκοῦς τὸ μανισμένο ἄνεμο ποὺ μουγγοῦζει ἄγριο, ἔξω, σὰν ὄρνιμο δρόμο, καὶ χωρὶς νὰ θέλεις, φέρνεις στὸ νοῦ σου τρομαχτικὲς εἰκόνες ὑπουλων σκοταδιῶν, μοναξιᾶς καὶ περιπλάνησης. Καὶ τότε, συγκρίνοντας τὸν ἑαυτό σου μὲ τὸ δυστυχισμένο, τὸν ἄστεγο ἀλήτη, καταλαβαίνεις καλύτερα τὴν ὑπεροχὴ τῆς θέσης σου... Ὁλο τὸ εἶναι σου ξεχειλίζει ἀπὸ εὐτυχία κι' ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου ἀνεβαίνει σιγὰ-σιγὰ μιὰ εὐχαριστία θερμή..

Λέλια

ΣΧΟΛΙΚΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 49]

Ἕνα μεσημέρι, δεχόμαστε ἀπὸ τὸ σχολειό, κοκκινισμένο κι' ἱδρωμένο, τὸν μικρό μας ξαδελφούλη, ἑ-α ὁ-αβολάκο ἕξη χρονῶν. Τὸν ρωτήσαμε ὅλοι μ' ἀπιμονὴ ἀπὸ ποῦ ποσερχόταν ἡ τόση ἔξαψη, καὶ αὐτός, μὲ ὅλη του τὴν ἀφέλεια, μᾶς διηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

Τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος, ἔδεσε κρυφὰ τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ του στὸ πόδι τοῦ πλαγινοῦ συμμαθητοῦ του, γιὰ ἀστεῖο. Μὰ κακιὰ του τύχη καὶ φωνάχτηκε ὁ σύντροφος στὸ μάθημα. Μὴ ξέροντας ὁ δυστυχής, σηκώθηκε μὲ βία καὶ παρ' ὀλίγο θὰ ἔπεφταν κι' οἱ δυὸ κουβάρι. Ἡ δασκάλα, βλέποντας τὸ ἀδιαχώριστο, πῆγε κοντὰ κι' ἔμαθε τὴν αἰτία. Τί τὰ θέτε, τὸν ἄφησε τρεῖς ὧρες τιμωρίο. Μὰ αὐτός, μόλις ἔφυγαν ὅλοι ἀπὸ τὴν τάξη, πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποὺ ἦταν χαμηλὸ καὶ πρὸς τὸ δρόμο, καὶ μᾶς ἔφθασε σ' αὐτὰ τὰ χώλια.

Ὁ μικρὸς μπερμπαντάκος μας ἦταν τοῦλάχιστο φιλαλήθης· γιατὶ τὰ ἴδια ἀκριβῶς μᾶς διηγήθηκε καὶ ἡ δασκάλα του, ὅταν ἀργότερα τῆς ζητήσαμε πληροφορίες.

(Γόγονός) *Αἴλι*

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ 50]

Πολλὲς φορές, ὅταν μελετοῦσα πιάνο, ἐρχόταν ὁ ὡραῖος μας ἄσπρος γάτος, ὁ Μπομπός, καὶ κάθόταν στὰ γόνατά μου. Τὸν ἄφινα, γιατὶ τὸν ἀγαποῦσα πολύ, καὶ ὅταν εἶχα κέφι, τοῦ ἔπιανα τὰ δυὸ μπροστινὰ πόδια καὶ τὰ χτυποῦσα δυνατὰ πάνω στὰ πλήκτρα.

***

Ἕνα βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνο ἤμαστε στὴν τραπεζαρία καὶ ἀκούγαμε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸν ἀδελφό μου, ποὺ διηγόταν κάτι πολὺ ἐνδιαφέρο... Ἀξαφνα ἀκοῦμε νότες πιάνου! Πετιόμαστε τρομαγμένοι, ἔρχεται καὶ ἡ ὑπηρέτρια μέσα, κίτρινη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ φόβο.

Ὁ μπαμπᾶς καὶ τ'ἀδέλφια μου ἔτρεξαν στὴ σάλα, ἐνῷ ἐγὼ μὲ τὴ μαμὰ καὶ τὴν Κατίνα κλειδωθήκαμε στὴν τραπεζαρία... Περιμέναμε μὲ ἀγωνία... «—Ἐλᾶτε!» μᾶς φωνάζουν λιγαίνοντας στὰ γέλια... Πηγαίνουμε στὴ σάλα. «—Κοίταξε, μοῦ λέγουν, τί ἐπιμελὴ μαθητὴ ποὺ ἔχεις!» Καὶ βλέπουμε τὸν Μπομπὸ καθισμένο πάνω στὰ πλήκτρα.

Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ, συχνά, ὅταν βρίσκει τὸ πιάνο ἀνοιχτό, μελετάει...

Μελαχροινὴ Νησιωτοπούλα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 51]

Ντάν! ντάν! ντίν! ντίν! χτυπᾷ ἡ κομπάνα τ' ἄη Νικόλα κι' ἡ φωνή της ἡ μελωδικὴ χύνεται στὸ χωριό. Τὸ παιδί τοῦ ψιλτῆ, ἕνα παχουλὸ χωματόπουλο, κάτω ἀπὸ τὸ καμπαναριό, τραβᾷ τὰ σχοινιὰ κι' ἀπὸ τὴν δύνομη ποὺ βγάζει, κοκκινίζει. Τάλλα χωματόπουλα ποῦναι γύρω του, προσπαθοῦν νὰ τὰρπάξουν τὰ σχοινιὰ ἀπὸ τὰ χέρια, μὰ δὲν τὸ καταφέρνουν.

Ὁ ἀέρας φέρνει τὴν πρόσκληση στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ κι' οἱ χωριάτισσες, ἀπὸ τὶς κατοικιές, ἑτοιμάζονται νὰ κατεβοῦν στὸ χωριὸ γιὰ τὴ λειτουργία.

Σιγὰ-σιγὰ τὸ προσκύλι τῆς ἐκκλησιᾶς μὲ τὰ πεζούλια καὶ τὶς πιτεριὲς στὴν ἄκρη, γεμίζει ἀπὸ χωριάτες.

Ὡς ποὺ νάρχίσῃ ἡ λειτουργία, μπαίνουν μερικοὶ ἀπὸ τὴν πισινὴ πορτοῦλα στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο ποὺ εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά. Οἱ τάφοι εἶναι χορταριασμένοι καὶ τοὺς μισογκρεμισμένους σταυροὺς ἀγκαλιάζουν στεφάνια λουλουδιῶν, ἄλλα φρέσκα κι' ἄλλα ξερά. Τὰ παιδιὰ διαβάζουν μὲ δυνατὴ φωνὴ τὶς ἐπιγραφές. Καὶ μὲ τὸν τρίτο χτύπο τῆς καμπάνας μπαίνουν ὅλοι στὴν ἐκκλησιά.

Ἀγριοβιολέττα

ΚΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά. — Ἀ, Τάκη! νὰ μὴ βγαίνῃς ἔξω στὸ δρόμο μονάχος σου, γιατὶ θὰ γίνῃς κακός.

Ὁ Τάκης: — Μὰ ὁ μπαμπάς, ποὺ βγαίνει μονάχος του, εἶναι κακός;

Τρελοκόριτσο

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 22 Μαΐου 1925

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ σ' αὐτὰ ποὺ σᾶς ἔλεγα προχτές, μοῦ δόθηκε ἀπὸ ἕνα συνδρομητὴ τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἤρθε σήμερα στὸ γραφεῖο μου νἀναναθῶ τὴ συνδρομή του. «Ἑκατὸ δραχμὲς σᾶς ἔφερα, εἶπε. Ὁ μπαμπᾶς δίνει δσα-δσα γιὰ νὰ ἔχουμε τὴ Διάπλασί μας. Γιὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ περιοδικό!» Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη μοῦ φάνηκε πὼς ὁ μικρὸς αὐτὸς μιλοῦσε ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν παιδιῶν κι' ὁ μπαμπάς του ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν γονέων. Καὶ σκέφτηκα: «Ὄχι! ἀφοῦ μάγαποῦν τόσο, δὲν θὰ σταματήσω ποτέ». Ἀλλὰ οἱ ἑκατὸ δραχμές, γιὰ τὴν ὥρα, εἶναι πολλές. Μόνο 75 θὰ κάμῃ τὴ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ μὲ τὴ νέα αὔξηση ποὺ μοῦ κάνουν στὸ Τυπογραφεῖο. Γιατὶ ἀπὸ 1100 δραχμὲς ποὺ ἐπλήρωνα ὡς τώρα καθ' ἑβδομάδα γιὰ τυπωτικά, πρέπει νὰ πληρώνω 2000. Ὁ προϋπολογισμός μου δηλαδὴ αὐξάνει κατὰ 46.800 δραχμὲς τὸ χρόνο. Ἔ, θὰ βγοῦν— ἐλπίζω τουλάχιστο.—ἂν αὐξήσω τὴ συνδρομὴ κατὰ 25 δραχμές, καὶ ἂν ἀκόμα, — ἀπαραίτητο κι' αὐτό, — αὐξήσω τὸ δικαίωμα τοῦ ψυδωνύμου. καὶ τὴν τιμὴ τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν. Γ' αὐτὰ ὅλα θὰ σᾶς πῶ στὸ ἀρχόμενο. Πρὸς τὸ παρὸν νὰ ξέρετε ὅτι ἡ ἐτησία συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, ἀπὸ σήμερα, εἶναι 75 δραχμές, (τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ἡ ἴδια.) Ἴσου καὶ τὸ σχετικὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλε τὸ Τυπογραφεῖο Μακρῆ:

«*Ἀθῆναι, 19 Μαΐου 1925.*

«Κύριε Παπαδόπουλε,

«Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν τὰς μεταξύ μας προφορικὰς συνεννοήσεις, καθ' ἃς ἡ τιμὴ τῶν ἐκτυπωτικῶν τοῦ περιοδικοῦ σας Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ εἰς 7000 ἀντίτυπα, ἀπὸ τοῦ 26ου φύλλου, ἐκανονίσθη εἰς δραχμὰς δύο χιλιάδας (2000).

«Τῆς ἀνωτέρω συμφωνίας μας παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς ἀποστείλετε ἔγγραφον ἐπιβεβαίωσιν.

«Ἀτενίζοντες μετὰ τιμῆς

«Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ καὶ Σα»

Ἡ Διάπλασις, ποὺ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε νὰ διακόψῃ τὴν ἔκδοσή της, ἀπάντησε, στηριζόμενη στὴν ἀγάπη τῶν φίλων της, ὅτι δέχεται. Δὲν ἔκαμε καλά;

Στὸ Δραγάτσειο Ἀόκειο ἱδρύθηκε «Μαθητικὸς Ἀγιοταφικὸς Σύνδεσμος» ποὺ σκοπός του εἶναι «ἡ πάσῃ δυνάμει ἐνίσχυσις τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου». Ἔλαβα τὸ Καταστατικὸ καὶ συγχαίρω τὸ σεβαστό μου φίλο καὶ παλιὸ συνεργάτη κ. Ι. Δραγάτση, ποὺ προτρέπει καὶ βοηθεῖ τόσο τοὺς μαθητάς του σ' ἔργα εὐσεβείας καὶ πατριωτισμοῦ.

Καθὼς θὰ εἴδες, *Μπουγαρινιά*, αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα γιατὶ τὸ *Γαζία* τὸ ἔχει ἄλλη. Μὰ ἐπειδὴ μοῦ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ κι' εἶδα ὅτι «ὅσο μεγαλώνεις τόσο περισσότερη εὐχαρίστηση βρίσκεις νὰ διαβάζῃς, ἢ μᾶλλον νὰ ρουφᾷ», τὰ πάντα εὐπρόσδεκτα φυλλάδιά μου μὲ τὴ καλοδιαλεγμένη κάντα ὕλη καὶ τὶς ὡραῖες ἐπιστολὲς τοῦ Φαΐδωνος ποὺ καθημιᾶ εἶναι ἕνα πολύτιμο μάθημα». Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα πιὸ συχνά.

Ἐνδοξε Ἕλλην, δὲν κατέλαβα καλὰ τὶ εἶχους «συμβουλὴ» μοῦ ζητεῖς. Γιὰ τὴ γλῶσσα, σᾶς τὰ εἶπε πιὰ καὶ σᾶς τὰ ἐξήγησε ἄλλα ὁ κ. Φαΐδων, καὶ θὰ μποροῦσες νὰ δεῖξῃς κι' ἄλλες Ἐπιστολὲς του στὸν κ. Καπ. Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεσαι τώρα σύ, εἶναι νὰ ἐπιμεληθῆς τὴν ὀρθογραφία σου, γιατὶ κανεὶς λάθη ἀσυγχώρητα τασο στὴ Δημοτικὴ ὅσο καὶ στὴν Καθαρεύουσα: («ἐξηγοῦσαι ἀντὶ ἐξηγοῦσα, μερικὴ ἀντὶ μερικοί, ὄχι ἀντὶ ὄχι κτλ.) Πολλὰ εἶναι ἴσως ἀπὸ ἀπροσεξία, ἀλλ' ἀδιάφορο. Πάντα πρέπει κανεὶς νὰ γράφῃ τὴ γλῶσσα του ὀρθά. Στὸ μέλλον, καθὼς σᾶς γράφει σήμερα κι' ὁ κ. Φαΐδων, μπορεῖ νὰ καταργηθοῦν τὰ πνεύματα κι' οἱ τόνοι μὰ ὅσο τὰ ἔχουμε, πρέπει νὰ ξέρουμε νὰ τὰ βάζουμε σωστά. Ποτὲ δασεῖα ἀντὶ ψιλὴ ἢ περισπωμένη ἀντὶ ὀξεῖα!

Κι' ἡ *Πολύμνια Α. Παπ.*, ἡ νέα μου μικρὴ συνδρομήτρια,—ποὺ τὴν εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ στέλνει καὶ μοῦ γράφει, — κάνει κι' αὐτὴ ἀνορθογραφίες. Ἀλλ' ἀκοῦστε τί λέει: «Μὴ σᾶς λυπῇ ἡ ἀνορθόγραφος κι' ἀσύνταχτος ἐπιστολή μου, διότι εἶμαι ἀκόμη μικρὰ καὶ θὰ μάθω, ὅσον εἰς τὸ σχολεῖον, τόσον κι' ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀγαπητῆς μου Διαπλάσεως». Ὦ, θὰ μάθῃ, εἶμαι βέβαιη!

Πολὺ στενοχωρημένη ἡ *Βιολέττινη Ἀστραπή*. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ τῆς εἶπαν ὅτι, μετὰ λίγα χρόνια, τὰ κορίτσια ποὺ κόβουν τὰ μαλλιά τους, θὰ βγαίζουν μουστάκι καὶ γενάκια σαν ἀγόρια,— γιὰ φαντάσου! Καὶ μὲ ρωτᾷ ἂν εἶναι ἀλήθεια. Μά .. ξέρω κι' ἐγώ; Καθόλου ἀπίθανο ἐκεῖ νὰ καταντήσῃ. Πῶς προβλέπουν τὸ χ. πῶς ὕστερ' ἀπὸ χρόνια, μὲ τὴν ἀκινησία αὐτὴ καὶ τὴν ἀκατάπαυστη σκέψη τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων, τὰ πόδια θὰ μικρύνουν, μὲ τὴν καταργηθοῦν ὡς περιττά, τὸ δὲ κεφάλι θὰ μεγαλώσῃ, θὰ γίνῃ ἄλλο τόσο; Ἔτσι καὶ μὲ τὸ κόφτρο τῶν μαλλιῶν, οἱ γυναῖκες μπορεῖ νἀποκτήσουν γένεια καὶ μουστάκια. Γιὰ καλὸ λοιπὸν καὶ γιὰ κακό,—ποιός ξέρει! — ἐγὼ λέω νὰ μὴν τὰ κόψετε. Χάνετε τίποτε;

Μετὰ χαρᾶς, *Κοντέσσα Βαλέραινα*, σὲ δέχομαι στὴν κίνησή μου καὶ σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμο ποὺ διάλεξες. Ναί, τῇ θυμοῦμαι αὐτὴ τὴν παράσταση τοῦ «Μυστικοῦ τῆς Κοντέσσας Βαλέραινας» τοῦ κ. Ξενοπούλου ἀπὸ ἐρασιτεχνικὸ θίασο στὴν Ἀλεξάνδρεια. Δὲν ἤξερα ὅμως πὼς εἶναι θεία σου ἡ ὁ. Καγγελάρη ποὺ μὲ τόση ἐπιτυχία ἔπαιξε τὸ ρόλο τῆς γριᾶς Κοντέσσας. Ἀλήθεια, μὴν ἔχῃ, νὰ μοῦ στείλῃς κάμμιὰ φωτογραφία τῆς παράστασης, ποὺ ἔβγαλε τότε τὸ Σωματεῖο; Τὴν ἤθελε ὁ κ. Ξ. γιὰ νὰ τὴ βάλῃ στὴν ἀνατύπωση τοῦ ἔργου του.

"Ωραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης* (πεζαστικά!) *Γαζία*, *Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις*, *Νάτ-Πίγκερτων*, *Δέλια*, *Δὸν Ζουάν*, *Μελαγχολικὸς Γλεντζές*, *Ἀφοπάκι καὶ Ἀσπιρώ* (σὰν τὰ χιόνια!) *Ἀθηναῖος καὶ Γέρω - Δήμος*. —Ἐξαιτλεσα τὶς παραγγελίας τον καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Τί πολλοὶ ποὺ ξεσπάθωσαν κι'αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα! ὁ *Ἰσανισμός*, ἡ *Ἡρωϊκὴ Φέσσα*, ἡ *Πριγκίπισσα Ὀλαλὰ* (μὲ ὅσο ξεσπαθώματα καὶ μὲ ὅσ' ὀνόματα ἔκανε γ' ἄλλα;) ὁ *Μέλας Λέτος*, ἡ *Καρυάτις*, ὁ *Βασίλειος Καλεύρας*, τὸ *Λουλουδοῦι τῆς Ἀνδρου* (μ' ἕνα ὡραιότατο γράμμα, μὰ πιὸ ὡραῖο θὰ εἶναι τὸ δεύτερο ποὺ περιμένω,) ἡ *Αὔρα τοῦ Εὐξείνου* (ποὺ πόσο μάγαπᾷ, μαρτυρεῖ καὶ τὸ χαριτωμένο της γράμμα,) κι' ἡ *Βιολέττα Τοῦς* εὐχαριστῶ ὅλους μὲ τὴν καρδιά μου! Παθαίνω ἐγὼ ὅσο ἔχω τέτοια παιδιά;

Ἕνα σωρὸ μοῦ γράφουν καὶ γιὰ τὴν πρόταση τῆς *Νοικοκυρούλας* μ' ἐνθουσιασμὸ μεγάλο! Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχω τόπο σήμερα, φύλαξα τὰ γράμματά τους νὰ μιλήσω γι' αὐτὰ στὸ ἐρχόμενο.

Μὲ μεγάλη μου χαρὰ μαθαίνω πὼς ἡ παλιά μου φίλη *Δίλατερίνη Σαρρῆ*, ἡ ἀγαπητή μας *Φαληρεκὴ Αὔρα*, παντρεύτηκε μὲ τὸν κ. Σπυρίδωνα Σπαράντσα, ἀξιωματικὸ τοῦ Π. Ναυτικοῦ. Μοῦ τὸ ἀναγγέλλει ἡ ἴδια καὶ μοῦ ὑπόσχεται πὼς ἂν καὶ παντρεμένη, πάντα θὰ μάγαπᾷ καὶ θὰ μὲ θυμᾶται. Ὦ, γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω. Τὶς στέλνω λοιπὸν τὰ πιὸ ἐγκάρδια συγχαρητήρια, μαζὶ μὲ τὶς θερμές μου εὐχαριστίες, καὶ χαιρετισμοὺς στὴν ἐξαδελφοῦλα της τὴν *Ἀνθούλα* ποὺ θὰ τὴν διαδεχθῇ μὲ τὸ ἴδιο της ψευδώνυμο, τόσο γνωστὸ καὶ τιμημένο στὸν κύκλο μας ἀπὸ χρονια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐκεῖ ποὺ ἀνθίζουν οἱ δάφνες,» τῆς *Σκόρπια Ροδοπέταλα*. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς εἶναι ἄσχημο, κατὰ ἄλλο! Μ'αὐτὲς οἱ πατριωτικὲς ἀλληγορίες δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας καὶ φοβοῦμαι πὼς, ἂν ἐδημοσίευα αὐτὸ τὸ κομμάτι, θάδινα ἕνα πρότυπο κακοῦ γούστου στὰ παιδιά. Γιατὶ ὅλα θἄθελαν νὰ γράφουν ἀπὸ ἕνα τέτοιο καί, μὴ ξέροντας τὴν τέχνη, θὰ τὄκαναν ἄσχημο, ἀνυπόφορο. Ἡ *Σκόρπια Ροδοπέταλα* ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ στείλῃ κάτι ἄλλο, πραγματικώτερο, ἀφ εἶναι καὶ τὸ ἴδιο θέμα μ' ἄλλον τρόπο. — «Ὁ Βασιλιὰς κι' ὁ χωρικός» τῆς *Ἀφροστεφ. Βαρκούλας*. Ὡραῖο ἄλλα πασχγωστο, χιλιοδημοσιευμένο. — Ἐπίσης κι' ὁ «Τηλεγραφος» τῆς ἴδιας, γνωστότατο λαϊκό. — «Ἡ Γιαγιὰ» τοῦ *Σίμου Ἑσπερίου*. Ἀρχίζει καλὰ καὶ τελειώνει ἄσχημα, ἀπότομα. Θὰ ἤθελα γιὰ τὴ Γιαγιὰ καὶ κάμμιὰ ἄλλη ἀναμνηση ἀπὸ τὴν κοινότατη αὐτὴ τῶν παραμυθιῶν τῆς νύχτες τοῦ χειμῶνα.—«Ὀλιναγίες τῆς Θαλάσσης» τοῦ *Πίστις-Πατρίς*. Θὰ εἶναι βέβαια ματεφραση ἢ ὁ ασκευή ἀπὸ τὸ Γαλλικό. Πολὺ καλή. Ἀλλά, ἐκτενὲς τὸ κομμάτι, θἄπιανε τόπο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸν διαθέσω γιὰ τέτοια Φραγγοθρησκευτικὰ ἱστορήματα. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Ἐγκρίνονται: 79. «Κλέφτες» τῆς *Σούλας*. — 80. «Δυὸ εἰκόνες» (Ἀσχῆ καὶ Χειμωνιάτικη Μέρα) τῆς *Ρέϊνας*. — 81. «Περασμένη Ζωή» τῆς *Πτάγκνω*. — 82. «Ἡ Μοῖρας Θέλημα» τῆς *Ἔρως*.

Γι' ἄλλα δὲν ἔχω σήμερα τόπο.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΚΖ' Δελτίο Εἰδήσεων

Ἀπὸ τὸ Κς' Δελτίο (ἴδε φύλ. 23ο).....	δρ. 9733.20
Ἀφροδίτη Ἠλ. Σαραβάρη	» 20.—
«Ἀνδοξος Ἕλλην».....	» 10.—
Χ. Δ. Χουρμουζιάδης..	» 4.50
«Κόρη τῆς Λίμνης»...	» 5.—
Κων. Ἀπ. Κακισοπουλος	» 15.—
Νίνα Φ. Λικοῦ.....	» 10.—
«Αὔρα τοῦ Εὐξείνου»..	» 3.50
Μέχρι τῆς 19 Μαΐου	δρ. 9.806.70

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΥΕΓΚΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Κόρη τῆς Καλαυρίας, κ. (ΕΚ). Κοντέσσα Βαλέραινα, κ. (ΡΜ). Κόρη τῆς Λίμνης, κ. (ΑΓ). Μικρὸς Ἐξερευνητής, ἀ. (;;). Δουλουδοῦ τῆς Ἄνδρου, κ. (ΑΡ). Μικρὸς Δεξούδης, ἀ. (ΘΔ). Δαφνοστεφανωμένη Σημαία, κ. (ΝΦ) Καπετὰν Βρυκόλακας, ἀ. (;;..).*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀήττητον Ἕλληνα* (αὐτὸ σου ἐδιάλεξα καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου δὲν πειράζει, μπορεῖς νὰ στείλῃς κι' ἀργότερα· ναί, «ἀξίζει νὰ εἶναι κανεὶς πλούσιος»· μὰ κι' οἱ πτωχοὶ καμμιὰ φορά, μὲ τὴν καλή τους θέληση καὶ τὴ φιλοτιμία, κάνουν περισσότερα ἀπὸ τοὺς πλουσίους·) *Νίναν Φιλικοῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λογια·) *Πιστιλουλοῦ* (δὲν πειράζει, καλλιο ἀργα παρὰ ποτέ· εὐχαριστῶ πολύ·) *Φιλόσοφον* (ἐλαβα· μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς κι' αὐτὸν τὸν παιδικὸ Διάλογο, νὰ τὸν διαβάσω· μόνο θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ εἶναι καθαρογραμμένος καὶ μὲ *μαῦρο μελάνι*·) *Κόρην τῆς Καλαυρίας* (χαίρω πολὺ ποὺ παίρνεις καὶ ψευδώνυμο· χαιρετίσματα στὸ μπαμπά·) *Μελαχροινὸ Γαρύφαλλο* (καλα, θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ·) *Κουρντισμένο Ρολογάκι* (νὰ μὴ σὲ κάνῃ «ἄνω-κάτω», οὔτε σὺ νὰ τὸν πειραζῆς· τἀδελφακια πρέπει νὰ ζοῦν σὲ ὁμονοια κι' ἀγάπη· ἄ, τὰ Παιδ. Πνεύματα δημοσιεύονται μὲ κλῆρο· μὰ κάποτε κληρώθηκε κι' ἕνα δικό σου·) *Ἀδραστην Νίκην* («πατροπαραδοτα» ποὺ λένε αὐτὰ ὅλα ἔτσι τὰ βρήκαμε, ἔτσι τὰ κάνουμε· ἂς μὴν τὰ ἐξετάζουμε πολύ, γιατὶ ἴσως μὰ τὴ λογικὴ, θὰ τὰ βρίσκαμε καὶ περιττά, ἐνῷ δὲν εἶναι, γιατὶ διατηροῦν μιὰ παράδοση, μιὰ συνέχεια·) *Χαρούμενην* (ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου· καὶ θέλει καλὸ τερο δῶρο ὁ μικρὸς σου ἐξάδελφος, ἂν ἤμαθε νὰ διαβάζῃ ἑλληνικά;) *Γ. Π. Τερζάκην* (ἔχει καλῶς· ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ θέλεις, τὶς βρίσκεις στὸν Ὀδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ, δημοσιευμένο στὰ πρῶτα φυλλάδια αὐτοῦ τοῦ τόμου—Δεκέμβριος 1924·) *Γαλαξίαν* (χαίρω ποὺ ἔχεις νάνα καλά· γριπποῦλα θὰ ἦταν βέβαια, προσοχή!) *Ἀφορισμένο Κῦμα* (στὸ ἐρχόμενο·) *Ἰνδιάναν* (τί νὰ σοῦ πῶ! ἔχω λάβει τοσα κομμάτια ποὺ παρμένουν τὴ σειρὰ τους γιὰ νὰ κριθοῦν, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ θυμοῦμαι·) *Ἀπόγονον τοῦ Ὀδυσσέως* (εὐχομαι γρήγορα παραστικά·) *Ἥραν* (τὸ *τοπίον* — paysage γαλλικά,

383. *Κρυπτογραφικόν*

12345167 = Ἅγιος.
24567 = Κατοικίδιον.
3467 = Οἶκος Θεοῦ.
42167 = Ὅ,τι τὸ πρῶτον.
54267 = Ποταμός.
67167 = Ἐπίθετον.
71567 = Δημητριακόν.

Σμύρνης Καϊμὸς

384-388. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

λάρος, τέλμα, κώμη, αἰών, ἔτος.

Ἐλευθερο Πουλί

389. *Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων*

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὸ ρηματικὸ των νὰ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα:

Θρῆσκος, ἄνευ, βία, γῆρας, ὀλότης, εὐγενῶμαι, ἀγράμματος.

Γλυκὸ Χαμόγελο

390. *Φωνηεντόλιπον*

γ-μν-δς-ρτς-πρ-δ-κκς.

Ἑλληνικὴ Δόξα

391. *Γρῖφος*

							νεκ	νεκ	
			το		τι		νεκ	νεκ	
	το		τὸ	τι		τι	νεκ	νεκ	
Χ		ρ		σὰν			νεκ	νεκ	
	το		το	τι		τι	νεκ		
							νε		
	το			τι			νεκ		ν

Λουκᾶς Γ. Νικηφοριάδης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

392. *Triangle*

* * * * * * = Χρύσωμα
* * * * * = Θύελλα
* * * * = Λύσσα
* * * = Ἥλιεία
* * = Σύμφωνον
* = Φωνῆεν.

Καὶ κάθετως τὰ ἴδια.

Σμύρνη

393. *Acrostiche de Contraires*

Les premières lettres des contraires des mots suivants, forment un oiseau commun:

dur, fermer, coupable, ancien, terne, soustraction, raboteux.

Ἄσπρη Καμέλια

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 10

145. Ὄναγρος (ὄ-, ἀγρός.) — 146. Νησὶ (νῖ, σῖ)—147 Πάρος-πρᾶος. — 148. Τὸ ξύλο. — 149. Κλειώ.

150. ΗΔΙΟΣ ΛΕΩΝ ΙΩΝ ΟΝ Σ — 151 Π: *κῆπος, πικρός, πυκνός, ἐποχή, πηλός.* — 156. Ἄφραγος ἀφρ κῆπος, ἔρμα τὰ λάχανα. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον κανονικῶς) ΑΓΟ ΣΚΗ ΠΟΣ ΕΡΜ ΑΤΑ ΑΑΧ ΑΝΑ 'ΑΦΡοδίτη, 'Α Γ Ο ρά, ΣΚΗνή, ΠΟΣειδών, ΕΡΜάριον, 'ΑΤΑβύριον, ΑΑχεῖον, 'ΑΝ ιφη.) — 157. Τζιτζίκιας ἐλάλησε μαύρη ρώγα γυάλισε. — 158. *Οὐ σὺ μὲ λοιδωρεῖς ἀλλ' ὁ τόπος'* (οὔ, σὶ μὲ λι, δορ εἰς αλ, λόϊ ὅπως) — 159. Pouce-ποῦς. — 160. Dijon (dix, jonc.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ' — 653)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΡΕΣΤΕ ΜΑΣ»

Παρατείνομεν διαγωνισμόν μας (ΚΕ — 391) ἐπὶ ὅμηνον. Δ)σις: Μαγκηβέραν, ὁδὸς Νηλέως 38—Δ, Ἀθήνας.

(ΚΔ — 654)

ΟΘΕΝ, Σὲ ἀποκαλύπτω γιατὶ κρύβεσαι. Λοιπόν, Ἐλευθέρα Καλυβάκη, τί γίνεσαι; Στὸν Κωνσταντινίδη; Ὁ ἐξαδελφος; Τὸν βλέπεις κάποτε; Γι' αὐτὰ μὴ δυσαρεστηθῆς καθόλου!!

Φιλικώτατα

πρῶην ΒΡΑΚΙΚΟΝ ΙΑΕΟΔΕΣ

(ΚΔ — 655)

ΑΡΑΚΙΝΕ, σοῦ βγάζω τὴ μάσκα· εἶσαι ὁ Ζαχαρόπουλος.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

(ΚΕ — 656)

Διαπλασόπουλα, ἀνειρεύσθε τὴν Πατρίδα; Δεῖξτε το ψηφίζοντας τὴν ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ.

(ΚΕ — 657)

«ΑΟΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΛΟΦΟΡΟΙ»

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΑΟΡΑΤΟΣ, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΚΕΛΕΡΜΑΝ, ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: ΑΚΑΤΑΒΛΗΤΟΣ ΛΕΩΝ, ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΩΝ: ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΛΟΦΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΙΑΕΟΔΕΣ, ΚΑΤΓΡΟΝ: ΟΡΦΑΝΟΥΔΑ, ΠΑΤΡΑΙ: ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ, ΚΑΒΑΛΛΑ: ΑΥΓΗ, ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ: ΡΟΔΟΔΑΚΤΥΛΟΣ ΑΥΓΗ.

(ΚΔ — 658)

Ἀγαπημένες ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΠΑΝΓΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, Σᾶς εὔχομαι ἡ εὐτυχία κι' ἡ χαρὰ, σκῆς τόσο εὐγενικὲς ψυχὲς Σας πάντα νὰ φωλιάζουν. Μ' ἀτελειωτη ἀγάπη: ΜΙΛΙΣΣΑ

(ΚΕ' — 659)

Η «ΛΑΡΙΣΑ Γ-ΚΗ ΠΑΡΕΑ» ἀνακαλύπτει: 'Ατλαντὶς, Φιλανθὸς — Μίτσα, "Αρης Μακρῆ' Λητὼ — Παππᾶ' Λαρισινούλα — Βασιλειαδου.

(ΚΔ — 660)

Ἰδανισμέ, Ἴγκεμπουργ, ἕνα τετραδάκι σας περιμένομεν. Δ)σις: Νίσσαν Δημητρακοπούλου, Λάρισσαν.

Μάρβελ, Θέλμα, Λολότα

(ΚΔ — 661)

Ἀριστοκράτισσα, Καρλόττα, Μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη, Ρουμπένς, Τριανταφυλλένια, Ἕνα τετραδιακι σας μέσῳ διαπλασεως νὰ περιμένω; Ρενέ

(ΚΔ — 662)

Χρυσῆ Καρδιά, εὐχαριστοῦμεν· ἐστείλαμεν περιμένομεν Δ)σις: Ἑλένην Μαυρουδῆ, Γυμναστήριον, Ἡρακλειον.

Βεατρικὴ, Θαλασσογέννητη, Πρηγκίπισσα τοῦ Ἰδεανοῦ.

(ΚΔ — 663)

Η ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ» χαιρετᾶ τὸν Διαπλασόκοσμον. «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ», δέχεσαι συμμαχίαν;

(ΚΔ — 664)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν ἱδρύθη Σύλλογος ἐν Σπάρτῃ. Σκοποὶ: Διαδοσις «Διαπλασεως», Διαγωνισμοί, Ἀποκαλύψεις καὶ πόλεμος «Ἀνεμοστρόβιλου». Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Δ)σις: Μαρίκαν Γαρδελίνου (δια «Νίκην»), Σπάρτην.

(ΚΕ — 665)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

ΔΑΝΙΣΜΟΣ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Τὰ τρία ψευδώνυμα ποὺ πρέπει νὰ ψηφίσῃ καθε εὐγενικὸ καὶ καλαισθητο *Διαπλασόπουλο.*

(ΚΕ' — 666)

Πρωτομπαίνοντας στο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, γλυκοφιλοῦμε ὅλα τα δεροφάκια μας. Καὶ κατεβαίνοντας στὸ δημοψήφισμα, τὰ θερμοπαρακαλοῦμε νὰ μᾶς ὑποστηρίξουν καὶ μᾶς ψηφίσουν. — *Ἀχ Πόλη, Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη.*

(ΚΕ — 667)

«ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ»

Προκηρύσσομε διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν. Προθεσμία δίμηνη. Βραβεῖα ἐκλεκτα. Ἀρμῆ, στέλνουμε.

(ΚΕ — 668)

Βιολέττα, δέχομαι τὴ φιλία σου. Ἐστειλα μέσον διαπλάσεως. Περιμένω ανυπόμονα.

(ΚΕ' — 669)

Ἀνθὴ Νεράϊδα, λησμονεῖτε... Αὔρα, χίλια εὐχαριστῶ για τὴν προτίμησή μα... δὲ μπορῶ νὰ δεχτῶ. Συγγνώμη... Κεραυνέ, ἐστειλα. ΕΣΠΕΡΟΣ

(ΚΕ' — 670)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»

Χιν-Χοῦ-Χάου, ἀρχισε ἀπὸ ὅποιο φύλλο θέλεις *Μάθε, κίτρινε, ὅτι ἐὰν δὲν ἡσυχάσῃς θὰ χάσῃς φασαρίες Τρεῖς Σωματοφύλακες (Μυλαίδη), τί λές, μπεμπέκα! ἐσὺ ἡ μικρούλα θὰ ἀναπαυεσθῆς μὲ τοὺς κρατικοὺς «Κεραυνίσκους»;;; Σύλλογε «Ὑβρίν» ὑποτάξου μόνος...*

ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑΓΤΟ

Βασίλισσα ἀτίς Παπαφοῦνες: Βουγιουκλάκη, Εὐδελπὶς: Πανταζῆς, Συμπονοπούλε: Πλαταρίδου, Σκηπίων' Ἀφρικανός: Παρασκράκης, *Χρυσῆ Καρδιά, Βιολέττη Ἀστραπή, Κρεκάκι:* Ἀδελφακια Βαρουχα, *Κοδόμαγουνη:* Ψυχούλη. *Τρέμετε τὰς ἀκαπαλύψεις τῶν «Κεραυνιτῶν».*

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΣ ΑΔΕΞΙΚΕΡΑΥΝΑ

(ΚΕ' — 671)

Ἑνεκα πληθόρας ἀπαντήσεων παρατείνομεν Διαγωνισμὸν (ΚΕ—532) τέλη Ἰουνίου. Βραβεῖα διπλασιάζονται. Λάβετε μέρος. Ἄλλοι ἐς χάνετε.— *Ὁρμητικὸς Εὐρώτας, Κρυόλευκο Ἀγόρι.*

(ΚΕ — 672)

Ἐρμῆ, εὐχαριστῶ· ἐστειλα. *Μ λαγχολικε,* δεχομαι.

Ὁρμητικὸς Εὐρώτας

(ΚΕ — 673)

ΓΛΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ
στὸ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

(ΚΕ' — 674)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΑΡΑΠΑΚΙ — ΣΑΚΦΩ

Αἰνήγματος καὶ γελοιολογραφικῶν καρτῶν. Συμμετοχὴ δραχμὴ. Προθεσμια τριμηνος. Βραβεῖα ἐκλεκτικα! Συλλογοι Τιτων, Μεραυνέ, Μαθητὴς Ἕνωσις, Μικρόκοσμε, Φιλόσοφε, Ἰδανισμέ, Ἥρα καὶ ἄλλοι: Τιμὴ η συμμετοχὴ σας. Δ)σις: Παπαδοπούλου, Βουκουρεστίου 14, Ἀθήνας.

(ΚΕ' — 675)

Ο Διαγωνισμὸς καρτῶν ἔληξε. Λόγῳ ἐλλείψεως ἀπαντήσεων βραβεύεται μόνον Ἥρα. Λοιπὸς εὐχαριστοῦμεν.

Ἀραπάκι, Σακφώ

(ΚΕ' — 676)

Μαίνοντας ἀπὸ ἄλλο ψευδώνυμον ὁ ὑν Διαπλασόκοσμο, χαιρετᾶ ἅπαντας καὶ κροκαλῶ αὐτοὺς νὰ μὲ ἀποκαλύψουν. (Σ.Μ) Καὶ ἰδιαιτέρως τὸν «ΚΕΡΑΥΝΟΝ». ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΕ' — 677)

Ο «ΑΗΤΗΓΟΣ» διελύθη

(ΚΕ' — 678)

Α' Βαλλάνου, χά! χά! ἔλα ντὲ κάμε τὸ!

Κ ματσούκης

(ΚΕ' — 679)

Μαύρη Σκιά, Μαγνησιώτισσα, Σκόρπια Ροδοπέταλα, Παγκοσμο Ὀνειρο καὶ Υἱὸ τῆς Φύσεως, ἐστειλα στους διαγωνισμοὺς Σας. Σὲρ Ραβεγκερ, ἐστειλα κάρτα καὶ διήγημα. Ξανθὴ Νεράϊδα, πῆρα τὸ γραμμα σου, Μ. Μ. θὰ σοῦ στειλω. Μέρσα, ἀργὼ νὰ ἀπαντήσω γιατὶ ἑτοιμάζομαι γιὰ ἐξετάσεις ΛΟΓΙΟΣ ΚΕΙΜΑΡΡΑΣ

(ΚΕ' — 680)

Σμυρνιώτικο Ἀστέρι, δέχομαι μιὰ καλὴ καὶ φιλικὴ ἀλληλογραφία μαζί σου. ΛΟΓΙΟΣ ΚΕΙΜΑΡΡΑΣ

(ΚΕ' — 681)

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ

Μηνιαίον Εἰκονογραφημένον Γραμματοσημολογικὸν Περιοδικὸν. Μοναδικὸν εἰς το εἶδος του ἐν Ἑλλαδι καὶ Ἀνατολῇ. Δ)σις, ὁδὸς Ὑψηλάντου 49 ἐν Πειραιεῖ.

(ΚΕ' — 682)

Ὁποιο ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ θέλει πληροφορίες, ἐξηγήσεις ἢ καταλογους για γραμματοσημα, ὄς γραψῃ στὴν ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ», καὶ θὰ ταχῇ ἀμέσως.

(ΚΕ' — 683)

Ἑλληνικὴ Ἀναγέννηση, Ἔνδ.ξε Ἑλληνα, Φεντάζουμε τὴν χαρὰ τῆς ἀλληλογραφίας μας μέσῳ Διαπλάσεως. Μὲ σαγηνευτικὸ ἀεχθῆτε στὸ ἐρχομενο Δημοψήφισμα τὴν φτωχὴ μου ψῆφο ἀπὸ μένα, Γυθειατοπούλα.

ΤΗΣ ΑΥΞΑΣ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

(ΚΕ — 684)

Ἐσὺ ἡ ΑΠΑΣΗΣΑ! εἶσαι ταλέντο στὴ... κολτσαντζογραφια. Συγχαρητήρια.

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

(ΚΕ — 685)

ΤΑΝΙΑ, ΜΑΡΑΜΕΝΗ ΝΕΙΟΤΗ, ΚΡΥΦΕ ΠΟΘΕ, ΙΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, ΡΟΔΟΜΑΓΟΥΛΑΚ, ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ, ΝΙΟΒΗ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ Η. ΠΑΡΟΤΝΕΣ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΑ: Στὴ μοναξιά μου χαρίστα μου ἕνα σας Μ. Μ, καὶ μιὰ κάρτα. Δ)σις: *Μίμην Μαμουνάν,* Κουντουριώτου 139, Πειραιὰ. ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ.

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΕ' — 688)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΛΕΩΝ»

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν φωτογραφιῶν, τοπίων καὶ ζώων. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ μονόδραχμος Βραβεῖον 40 δρχ. Δ)σις: Εὐαγγελίαν Πλουμιδάκη, Χανιά.

(ΚΕ' — 687)

Νεκρολούλουδο, κάρτα σας ἔλαβα, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικά; — "Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Μ. Μυστικα ἐστειλα, νὰ περιμένω; — ΒΙΟΛΕΤΤΙΝΗ ΑΣΤΡΑΠΗ

(ΚΕ — 688)

Παιδιά, βραβεῖα ἐστειλα· δυστυχῶς κατεστράφησαν στὸ ταχυδρομεῖο. Περιμένετε ὅπως ἀποστείλω ἄλλα.

ΜΕΝΕΞΕΛΕΝΙΑ

(ΚΕ' — 689)

«Κεραυνέ», σοῦ πολὺ comprenons que vous êtes des bébés. — «Μικρόκοσμε» ἀκόμα νὰ ψευδώνυμα καὶ ἀρχαιρεσίαι; *Μτσάμ, Σοφέν*

(ΚΕ' — 690)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΥΟ: «ΑΛΒΥΜ» καὶ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ γραμματοσήμων 1925. Συμμετοχὴ μονόδραχμος. Προθεσμία δίμηνος. Δ)σις: κ. Εὐσύμιον Σαμολαδᾶν, ὁδὸς Ὀθωνος ἀρ. 87, Θεσ)νίκην.

ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ — Α' ΤΟΣ

(ΚΕ' — 691)

ΣΥΝΘΗΜΑ ΟΛΩΝ (ΚΕ—499)

ΣΥΝΘΗΜΑ ΟΛΩΝ (ΚΕ—499) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ.

(ΚΕ' — 692)

Η ΗΡΑ· ὑπενθυμίζει τὸν (ΚΕ—499) διαγωνισμόν της καὶ προσμένει ἀπ' ὅλους. Μὴ τὴς ἀρνηθῆτε.

(ΚΕ' — 693)

«ΤΙΤΑΝ», σὲ προκαλῶ νὰ μὲ ἀνακαλύψῃς· ἐὰν ὄχι, θὰ εἶσαι ΤΙΦΟΤΑΝ μὲ ὅλην την σημασίαν τῆς λέξεως.

ΧΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

(ΚΕ' — 694)

ΧΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ
ΧΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

(ΚΕ — 695)

ΝΙΜΠΕΛΟΥΓΚΕΝ, μὴν ἔχεις παράπονο, γιατὶ ἀκ μὴ σὲν ἔλαβα. — ΚΥΚΛΑΜΙΑ

(ΚΕ' — 696)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ»

Ο ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ

Τὴ μάσκα θὰ πετάξῃ
Σ' ὅποιον τὸν πειράξει
Κι' ἄλλοι... ὅποιον σηκώσει
Κεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
Κι' ὕστερα τὸν ρίξει
Κάτου στὸ κενό.
Φύγετε γιὰ νὰ σωθῆτε
Ἄλλως θὰ παρασυρθῆτεεε...»

(ΚΕ' — 697)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΔΙΑΓ. ΕΡΜΗ

ΒΡΑΒΕΙΤΗΚΑΝ: *Παγκόσμιο Ὀνειρο, Υἱος τῆς Φύσεως, Κυανόλευκο Δοβαρο, Ζεύς, Ὁρμητικὸς Εὐρώτας.* ΑΟΠΟΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ θερμῶτ.

(ΚΕ' — 698)

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασόπουλες, *ἄλοι βέβαια γνωρίζετε, ὅτι ἐν Σέρφοις ἱδρύθη σύλλογος ὑπο τὴν ἐπωνυμιαν «ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ». Περὶ τοῦ συλλόγου αὐτοῦ θὰ σᾶς εἴπωμεν τινα, ἐκ των ὁποιων θὰ ἐννοήσετε τὸν σκοπον του. Ὁ σύλλογος αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία δραστήρια μέλη, τὰ ὁποῖα ἀνήκαν εἰς τὸν σύλλογόν μας καὶ τα ὁποῖα παραιτήθησαν βλέποντα ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ περάσουν τα κολπακια τους (διότι ἐγκαιρως ἀντελήφθημεν τὸν σκοπόν των). Τὰ μέλη αὐτὰ δια να μᾶς τρομαξουν ἔστειλαν μερικὰ ψευδώνυμα του συλλόγου μας εἰς τὸν «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΝ», τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἀπεκάλυψε (ἂν καὶ ὁρκισθήσαν). «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΕ», ἀπὸ τὰ ἀνωτερω πιστεύομεν ὅτι ἐννόησες ὁποῖος εἶναι ὁ ἀνταῦθα ἀντιπροσωπός σου κ. Κόμητ τῆς Βρυζελάντης=Ο. Σιμογλου, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ συλλογου τούτου. Καὶ οὐ «ΚΕΡΑΥΝΕ», νὰ προφυλάττεσαι ἀπὸ τὸν ἀντιπροσωπον σου κ. Κόμητα Φοχεφορμ=Τ. Σιμογλου διότι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπαρχηγὸς τοῦ συλλόγου των. Ἀπὸ σήμερον κηρύσσομεν πόλεμον κατὰ τοῦ ἀπίστου αὐτοῦ συλλόγου, βέβαιοι ὄντες ὅτι θὰ ἀναδειχθῶμεν πραγματικοὶ Μακεδόνες καὶ ἄξιοι νὰ φέρομεν τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ἐκείνου προγόνου μας. Μακεδόνες, ὡς ἀδελφοὶ, ἑνωθῆτε μαζὶ μας.*

Υ. Γ. — Εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον περιμένετε ἀποτέλεσματα πρώτου διαγωνισμοῦ μας καὶ προκήρυξιν νέου.

(ΚΕ' — 699)

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ: Παντογνώστης — Κ Παπαγιωκόλαου, Πρίγκηψ Ἴμαρ=Β, Τσολάκης, Σαπφώ = Δ. Χαρτόνας.

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία— Σοφοκλέους 3